

Kỳ Duyên Tiên Tử

Contents

Kỳ Duyên Tiên Tử	1
1. [Huyền Huyền, Cổ Đại, Thần Giới, Nghịch Thiên]	1
2. Chương 2: Chuyển Đi Nhân Giới	5
3. Chương 3: Hắc Cũng Biết Tính Kế	8
4. Chương 4: Nam Tử Thần Bí	12
5. Chương 5: Uyên Nhi Hạ Phàm	17
6. Chương 6: Duyên Phận Của Nàng Chỉ Có Ta	20
7. Chương 7: Thiên Trì Đọa Kiếp	24
8. Chương 8: Hoa Nguyệt Lâu	28
9. Chương 9: Lệ Oan Hồn	32
10. Chương 10: Phong Ấn Ký Ưc	35
11. Chương 11: Khoảnh Khắc Siết Chặt Vòng Tay	39
12. Chương 12: Khoảnh Khắc Siết Chặt Vòng Tay 2	41

Kỳ Duyên Tiên Tử

Giới thiệu

“Huyền nhi. . . nàng thực sự chẳng quan tâm sống chết của ta chút nào ư?” Hắc mang ánh mắt hàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ky-duyen-tien-tu>

1. [Huyền Huyền, Cổ Đại, Thần Giới, Nghịch Thiên]

Tương truyền rằng thuở ấy lục giới phiếm loạn khắp nơi, Ma giới hoành hành ngang ngược vốn chẳng xem ai ra gì.

Thần giới xuất hiện một nhân tài trăm năm có một. Y là ngoại tôn của Thiên đế - một vị thần xuất hiện bình ổn thiên hạ trong tay y cầm một cây sáo trúc. Lấy hiệu Trúc Thần Chi Vương tên Lưu Quang.

Nàng, là tiên tử thứ ba của Vương Mẫu bởi vì phạm vào thiên quy mà bị giam lỏng trong Tử Cáo

[văn án]

“Huỳnh nhi...nàng thực sự chẳng quan tâm sống chết của ta chút nào ư?” Hắc mang ánh mắt hàng vạn nhu tình nhìn nàng

“Huỳnh nhi sao thì tùy, thiên quy không cho phép chúng tiên động tình. Tình cảm của huỳnh không phải muội không hiểu đâu mà là muội khuyên huỳnh đừng bao giờ khiến chính mình phải tổn thương vì một mối tình biết rõ là không có tương lai...” Nữ tử kiều diễm nhìn hắc mang ánh mắt một chút tình ý cũng không có

“Được, ta đã hiểu” hắc thở dài vội quay người rời đi

Nhưng lúc ấy hắc không hề biết nàng cũng đã đứng đó xoay người che đi những giọt lệ tựa pha lê rơi xuống Quang ca, huỳnh hỡi hiểu cho ta, ta chỉ là thân bất do kỷ thôi...

Tha thứ cho ta ...

Chương 1: Lịch Kiếp

*Lịch kiếp được hiểu nôm na là thần tiên ai cũng phải trải qua lịch kiếp mà chuyển đi trong chương này là đi Nhân giới.

Trong Trường Sinh điện, chính điện ngự chính của chúng tiên thiên giới.

“Quang nhi, ta nhớ không lầm thì vài ngày sau là kỳ hạn lịch kiếp của con sẽ đến phải không?”

Thiên đế cất giọng hỏi.

“Đúng ạ!” Lưu Quang nhẹ giọng trả lời

“Nhưng vài ngày nữa hội bàn đào đến rồi. Ở lại dự xong hắc đi”

“Thiên quy là định ra để răn dạy chúng tiên. Quang nhi cũng không ngoại lệ thưa người”

Thiên đế vuốt cằm râu nhìn mỹ nam tử. Phải công nhận hắc càng lớn càng tuấn mỹ, ngũ quan tinh xảo, mắt phượng dài, làn mi cong lên đẹp đến độ khó tin tưởng...

Tính cách của đứa trẻ này cũng khác xưa nhiều rồi, ngày đó nó rất ngang ngược nhưng luôn chăm chỉ tu hành. Hằng tháng bế quan tu luyện pháp thuật. Tầm lòng từ bi nhân ái đã cảm hóa không biết bao nhiêu yêu quái chốn ma giới quay đầu làm lại

Vương mẫu nghe xong thì thở dài thườn thượt

“Quang nhi ngoan, con ở lại đi năm nào ta cũng có con dâng rượu kính đào, chẳng nhẽ năm nay con nỡ rời xa ta như thế”

Hắc bắt đầu dĩ trả lời:

“Nương nương để con đi đi ạ, Quang nhi sẽ sớm trở về bên người mà.”

Lúc mọi người đang rôm rả bàn chuyện lịch kiếp thì phía ngoài đại điện xuất hiện một tiên tử dung mạo thanh tú, không tinh xảo cho lắm nhưng mang nét tinh nghịch và dễ thương của tiểu tiên tử. Một thân lam y đang ngóng hắc cổ vào trong đại điện.

Mọi chuyện tự này giờ nàng đều nghe chẳng sót chữ nào. Định rút cổ lại quay về báo cho các tỷ tỷ thì bị một giọng nói lôi kéo.

“Yên nhi, lục công chúa của ta con đi đâu vậy, lúc này không ở Thất tiên các luyện vũ khúc chạy đến đây mà làm gì” Vị lục công chúa Nhã Yên thâm kêu không xong rồi quay đầu nở một nụ cười vô tội :

“Con...con chỉ là đến tìm Quang ca ca, nhưng bây giờ chắc không cần. Mẫu hậu à thôi con về thất tiên các luyện vũ khúc đây”

Vương mẫu vốn có ý muốn đùa cho vui nhưng thấy nét mặt khấn trương của nữ nhi bà không khỏi cười thầm. Chỉ là con nít thôi...

Nhã Yên ngự gió bay thẳng về Thất tiên các. Sở dĩ có tên đó là do nơi đây là nơi thất tiên nữ xinh đẹp nhất thiên đình thường hay tán gẫu với nhau, cùng luyện vũ khúc...

“Ồ kìa...lục muội về rồi kìa, mau hỏi muội ấy” vị tiên tử áo đỏ vội lên tiếng kéo sự chú ý của các tiên tử còn lại.

“Sao rồi, lục muội, Lưu Quang hẩn..”

Người vừa nói là nữ tử áo tím nhạt tên gọi Tử nhi.

Yên nhi vội vàng thở “Muội bị mẫu hậu phát hiện rồi, các tỷ muội không hỏi thăm đã đành vừa về đến nơi sao chẳng cho muội thở thế?”

“Xin lỗi Yên tỷ, chúng ta chỉ là lo lắng cho Huyền tỷ chứ không có ý không quan tâm tỷ đâu!” nữ tử áo xanh dương là Ngọc nhi thay mặt các tỷ muội xin lỗi Yên nhi

“Mấy ngày này Huyền muội nó không ra cửa nữa bước, tiên tỷ của nó, nó cũng đuổi ra ngoài không cho hầu hạ. Ta...thật hết cách với vị muội muội ngang bướng này” Loan nhi (Đại công chúa) khẽ thở dài

“Dù gì nó cũng là muội muội của chúng ta. Biết nó động tâm với Lưu Quang mà chúng ta không ngăn cản từ đầu cũng là lỗi của chúng ta, chi bằng xin mẫu hậu nước vong tình cắt đứt đoạn tình này đi” Trinh nhi (Nhị công chúa) nói ra ý kiến cá nhân của mình.

Nhưng dường như mọi người nghe nàng nói vậy đều tỏ vẻ mặt không đồng tình. Tử nhi vội nói “Trinh tỷ, tỷ nói thế muội cảm thấy không thỏa đáng. Dù sao thì Huyền tỷ cũng là tỷ muội của chúng ta. Tỷ nữ ra tay xóa đi đoạn tình cảm đó của tỷ ấy với Quang ca sao?”

Từ lúc bắt đầu nói chuyện, vị tiên tử một thân xanh lục là Tứ công chúa vẫn ngồi nhâm nhi tách trà nóng lúc này mới lạnh lùng nói

“Yên nhi muội nghe được phụ hoàng nói gì ?”

Yên nhi cung kính với vị tỷ tỷ này nhất, trả lời nhẹ nhàng

“Lục nhi tỷ tỷ, phụ hoàng kêu Quang ca ở lại dự hội bàn đào rồi hẩn đi lịch kiếp..”

“Cái gì?” “Lịch kiếp?” các tỷ muội vừa nghe sắc mặt ai nấy đều xanh, hết xanh rồi lại trắng.

“Sao ? Y đi lịch kiếp? Chẳng phải thời hạn lịch kiếp sẽ kéo dài 5 năm sao, đến lúc đó bảo Huyền nhi tỷ tỷ sống thế nào?” vị vừa nói là Uyên nhi ngũ công chúa tuyệt sắc giai nhân chốn thiên giới hiếm thấy.

Mọi người đều hoảng sợ khi nghe hai chữ “lịch kiếp”. Có rất nhiều vị thần tiên đi lịch kiếp nhưng không hoàn thành tốt sẽ rơi vào địa kiếp biến thành vạn kiếp bất phục.

“Quang cahuynh ấy thực sự bỏ mặc ta, huynh nữ bỏ rơi Huyền nhi sao!?” rồi tiếng khóc vỡ òa cả Thất tiên các. Tiên tử xinh đẹp như hoa, mi thanh mày tú, mắt phượng đẹp bởi vì nhuộm lệ mà càng trở nên long lanh động lòng người.

Nữ tử ấy chính là tam công chúa người lúc nào cũng nhớ mong Lưu Quang, nhưng mà nàng ích kỷ, muốn hẩn quên nàng, muốn hẩn quên người hẩn đang yêu thương say đắm...

Mã Huyền nàng, vĩnh viễn sẽ không có được hẩn, không thể có..

Uyên nhi nghe tỷ tỷ khóc thảm như vậy, cả Thất tiên các tựa hồ vì tỷ ấy mà trở nên ảm đạm thiếu sức sống. Nàng quyết định ra tay giúp tỷ tỷ

Nói rồi nàng đứng dậy rời đi, chớp mắt đã không thấy bóng dáng nàng.

Tiêu Bảo Điện

“Ngũ công chúa! Người đến tìm Trúc Thần sao ạ” - Tên lính gác thấy nàng liền hành lễ.

“Huynh ấy có trong đó không?”

“Công chúa người chờ thuộc hạ vào trong báo cho ngài ấy ạ!”- Tên lính gác cung kính đáp

Nàng không nói mà chỉ khẽ gật đầu

Lúc sau, tên lính ra báo rằng Trúc Thần mời nàng vào trong hoa viên nói chuyện.

Nàng ngự phong đến hoa viên thì thấy y đang cùng một tiên tử dung mạo nhìn qua chẳng có gì xuất chúng. Nhưng mà, nét mặt y lúc này muốn bao nhiêu nhu có bấy nhiêu nhu..chẳng lẽ

“Quang ca ca, huynh ở đây làm Uyên nhi tìm cực khổ quá đi. Kia là..?” Nàng chỉ qua vị tiên tử đang nói chuyện với hần.

“A... Ngũ công chúa tiểu tiên thất lễ rồi. Công chúa vạn phúc” -Nói rồi nhún gối hành lễ..

Nhưng Uyên nhi nàng là ai chứ, nàng sao có thể bỏ qua cho ai dám mê hoặc Quang ca của tỷ tỷ nàng

“Người đó, vào hình điện chịu phạt cho ta, bổn công chúa ở thiên đình mấy trăm năm qua, người nói trắng ra là khinh rẻ ta mới không hành lễ”

“Tiểu tiên biết tội, đa tạ Ngũ công chúa chỉ giáo” - nói rồi tiên tử đó vội rời đi, nhưng không quên liếc mắt với Lưu Quang.

“Uyên nhi muội làm thế là có ý gì? Muội có biết nàng là...”-Lưu Quang chất vấn nàng

“Muội chẳng cần biết cô ta là ai, thấy không thuận mắt thì phạt vậy thôi. Muội đến đây là nói cho huynh biết, Tam tỷ của muội thực ra cũng rất yêu huynh. Nhưng thiên quy tuyệt không thể phạm nên tỷ ấy buộc phải phụ tấm chân tình của huynh...” Lời còn chưa dứt thì hần vội nói

“Nói nhiều cũng phí sức. Huyền nhi quyết định rồi ta cần gì lưu luyến nữa. Ngày mai ta phải đi rồi. Muội về trước đi” dừng một chút lại nói

“Kêu muội ấy giữ gìn sức khỏe”

Nói rồi hần cũng chẳng buồn để ý đến nàng đang ngẩn ngơ ở đó..xoay người biến mất

Cuối cùng ngày hần訂 lịch kiếp cũng đến

“Quang nhi, bảo trọng sức khỏe. Con chuyển thế vào một gia tộc hiển hách, tuấn mạo phi phạm. Cố gắng lịch kiếp tốt. Chớ để bản thân sa ngã ma đạo”-Thiên đế dặn dò hần đủ điều ngài rất lo ngại chuyện lịch kiếp

Vương mẫu lúc này nghẹn ngào nhìn đứa cháu yêu quý đi Nhân giới chịu khổ. Không cất nổi dù chỉ là gọi tên của hần .

Đưa hần đến cầu Mây nhận lịch kiếp có tất cả chúng tiên cùng các tiên nữ, duy nhất không có Huyền nhi người hần mong muốn nhìn thấy trong lúc này.

Có lẽ nàng hận hần lắm, nên không muốn gặp hần lần cuối.

Sất mặt sáu vị công chúa còn lại chẳng ai chịu nhìn hần dù chỉ là một cái. Duy chỉ có Uyên nhi thường ngày hần yêu thương cưng chiều là nhìn thẳng vào hần.

“Quang ca, huynh thật sự phải đi sao?” Nàng sử dụng thiên lý truyền âm mà hỏi hần

“Đó là số kiếp của ta, Huyền nhi muội ấy sao không ra đây tiễn ta đoạn đường cuối chứ!?”-hần cau mày hỏi lại nàng.

“Mất huynh có vấn đề sao, tỷ ấy ẩn mình che đi hơi thở ngồi trên đám mây ngũ sắc bên kia cầu Mây kia”-Nói rồi nàng thu thiên lý truyền âm lại im lặng nhìn về phía hần.

Quả thật hần nhìn về phía ấy, hần thấy Huyền nhi của hần rồi, nhưng giờ phút này trong mắt nàng tại sao không hề có hần? Đôi mắt phượng u buồn nhìn hần mà tựa nhìn xuyên qua hần. Hình bóng của nàng hần không bao giờ quên. Nàng là nữ tử đẹp nhất thế gian. Lần này lịch kiếp hần sẽ sử dụng tu vi cả đời của hần để giữ lại ký ức của mình..để mình vĩnh viễn không quên nàng dù chỉ là một chút.

Hần đi đến cầu Mây tự mình nhảy xuống dưới.

Nàng ngồi trên đám mây cả kinh, hần...đi rồi sao?

2. Chương 2: Chuyển Đi Nhân Giới

- Sau khi hấn đi được ít hôm nhờ bọn Uyên nhi và Tử nhi gắng hỏi Thiên Lý Nhân mới biết được rằng Quang ca ca của bọn họ chuyển thể vào một gia tộc có công lớn ở Nam Chu quốc. Tin tức rất đáng tin cậy được đưa đến Thất tiên các cho các vị công chúa luận bàn kế hoạch.

“Nghe nói lịch kiếp là sẽ quên hết ký ức. Vậy liệu hấn có còn nhớ gì về chúng ta không?” Đại công chúa Loan nhi hỏi các muội muội

“Đại tỷ, ai cũng có thể quên vì tu vi họ quá thấp. Nhưng Quang ca thì pháp lực cao cường tu vi của hấn đã nghìn năm rồi. Làm sao mà huynh ấy có thể quên cơ chứ” Lục công chúa Yên nhi vội nói

“Nhưng chẳng có gì là không thể hết” Tử nhi cũng nói lên suy nghĩ của nàng

“Các tỷ muội mỗi người ít lời đi một chút, tam tỷ nghe được hấn sẽ không vui đâu” -Lục nhi trầm ổn nói, vẻ mặt rất bình thản

Rồi từ đâu chợt xuất hiện một luồng sáng vàng chói mắt phóng về phía xích đu bằng hoa. Một thân ảnh kiều mị, hoa hờn nguyệt thẹn xuất hiện.

“Ta sẽ đi nhân giới tìm chàng. Hiện giờ chàng chỉ vừa mới sinh ra thôi. Tên gọi là Đông Phương Thần. Ta điều tra rõ rồi, gia tộc Đông Phương này dường như rất cao quý và được người dân Nam Chu kính trọng, dưới một mà trên vạn người. Chỉ bằng ta xuống đó một chuyến cùng chàng kết duyên đi”

“Huyền nhi...muội tuyệt đối không thể đi, tỷ không cho phép!” Loan nhi lên tiếng ngăn cản. Là trưởng nữ há có thể thấy muội muội làm sai mà không can chứ.

“Đúng đó Huyền nhi tỷ a, tỷ mà đi là vĩnh viễn không thể về được đâu hướng chi sắp đến hội bàn đảo rồi, tỷ ở lại diễn vũ khúc rồi tính sau” Uyên nhi khẽ giật giật tay áo nàng

“Ý ta đã quyết, không thay đổi nữa”

Buông tám chữ nhẹ nhàng rồi biến mất...

Mọi người chỉ biết lắc đầu ngao ngán. Tính của Tam công chúa ai không biết chứ, nàng quyết rồi thì vĩnh viễn không đổi ý

Nhân giới, Yến Kinh thành

Nàng thật vui, cuối cùng cũng đến được đây rồi.

Nhưng nàng e ngại chuyện nàng hạ phạm sẽ bị phát hiện, nên đành gọi nhẹ một tiếng “Thổ địa a, ra đây đi”

Nàng vừa dứt lời thì một lão nhân gia tay cầm gậy chui từ lòng đất ra..trên người một thân y phục đồ kết hợp đầu tóc bạc của ông ấy.

“Tam tiên tử của ta ơi, nàng tìm ta có chuyện gì a!?”

Nàng tươi cười đáp “Tất nhiên có chuyện mới tìm lão. Lão có biết gần đây có gia đình nào nghèo khó, không con cái không? ”

“Thần biết, công chúa mời đi theo thần!” Thổ địa vốn không hiểu nàng tìm làm gì nhưng cũng không tiện hỏi việc quá phận.

Đi được một đoạn nàng bỗng thấy một ngôi nhà lá sụp sập, rất không chắc chắn. Nhưng có lẽ vì ngôi nhà này nằm vùng ngoại ô nên chẳng mấy ai quan tâm hỏi han họ.

Phía xa có ông lão thấy nàng cùng thổ địa bước đến vội quay vào nhà hô to “Bà ơi, có thần tiên hạ phạm giúp chúng ta kìa, mau..mau ra hành lễ!”-bà lão tuổi tuy đã cao nhưng bước chân rất nhanh nhẹn đã cùng ông lão quỳ xuống trước mặt nàng

“Hai vị không cần đa lễ, tiểu bối có việc cần hai người giúp đây”

Nàng nhẹ giọng nói

“Tiên tử có gì sai khiến. Chúng tôi có chết quyết không từ chối”

Bà lão lên tiếng

“Ta hi vọng hai người nhận ta làm con gái nuôi, ta đang có chuyện rất gấp” - nàng trả lời trên khuôn mặt lộ vẻ thành kính

“Chuyện đó không khó, nhưng...” nếu cứ thế mà nhận tiên tử làm con nuôi thì ắt hẳn mọi người sẽ sinh nghi a..

Như đoán được tâm tư của họ nàng vội nói

“Yên tâm, ta sẽ tạo thân phận giả cho hai người, cho các người vinh hoa phú quý hưởng tám đời..”

Lời nói như được ứng nghiệm ngay, cả thân y phục rách rưới của hai người tự dưng bay đi đâu mất, chỉ còn lại bộ y phục xa hoa lộng lẫy.

Nàng mỉm cười :

“Từ giờ các người thay đổi họ cho ta. Họ của các người là Kim. Gia phụ họ Kim tên Tuấn. Phu nhân họ Võ tên Ngưng Sơ, nữ nhi tên Kim Tuyết Cơ-chính là ta”

Hai vợ chồng già vội gật đầu lia lịa họ biết yêu cầu này không quá đáng, tiên tử ban cho họ vinh hoa phú quý hưởng tám đời. Ban họ Kim đồng nghĩa với phú quý.

“Từ mai chuyển vào Yến Kinh sống”

Rồi nàng phe phẩy ngọc phiến trên tay ung dung bước vào căn nhà lá ở. Nàng đi đến căn phòng kia, chỉ cần một cái chỉ tay nho nhỏ khắp nơi đã trở nên hoa lệ, đẹp tựa tranh.

Sáng hôm sau, cả thành Yến Kinh xôn xao bàn tán về gia tộc danh vọng Kim thị nổi tiếng khắp đại lục di cư đến đây sinh sống lâu dài

Mọi người đều thắc mắc theo tin tức truyền đến thì Kim thị có một trưởng nữ dung mạo khuynh quốc khuynh thành, cầm-kỳ-thư-họa không gì là không tinh thông. Nàng còn được Tuyết thần y nhận làm đồ đệ, mệnh danh Tuyết Cơ. Hiện giờ vẫn đang theo ngài ấy học đạo.

Thời gian trôi qua nhanh, nhưng những chuyện về gia tộc Kim thị vẫn còn đó. Lão gia và phu nhân kim gia được thần tiên phù hộ sống lâu trăm tuổi, dù già nhưng vẫn còn khỏe khoắn, luôn giúp người hành thiện tích phúc.

Hôm nay đã được mười năm ở Yến Kinh rồi, nhưng bọn họ vẫn là gia tộc được ca tụng nhất thành Nam Chu. Còn hơn gia tộc Đông Phương

Nhắc đến Đông Phương gia, mọi người đều cung kính bảy phần. Tiểu vương gia Đông Phương thần tuy chỉ mới mười tuổi nhưng võ nghệ tinh thông, từ nhỏ đã đọc sách thánh hiền, làm việc gì cũng lấy bá tánh làm tâm.

Tuổi nhỏ nhưng khuôn mặt đã tuấn mỹ không cách nào che dấu. Hiếu thuận với phu phụ Đông Phương gia

Các tiểu cô nương trong Yến Kinh ai ai cũng ao ước được làm Vương phi của hắn, dù là trắc phi cũng được, miễn là ngày ngày được ở cạnh hắn, chăm sóc hắn họ cũng nguyện.

Phố Yến Kinh buổi sáng tấp nập người qua lại, nhưng ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên vị nữ tử một thân hồng y đang vừa đi vừa ngắm phố phường. Khuôn mặt lấp lánh ánh cười tỏa nắng ban mai...khi nàng cười môi hứ xung quanh dường như chỉ làm nền.

Nàng dừng lại bên một hàng bán rau của một lão nhân gia cung kính hỏi :“Cho tiểu nữ hỏi, người có biết Kim gia ở đâu không ạ?”

“Kim gia à, cô nương đi đến cuối ngõ, rẽ trái là đến”-ông lão trả lời.

Nàng rút một nén vàng ra cho ông lão thay cho lời cảm ơn. Nàng lại mỉm cười

“Người dùng số tiền đó để an hưởng tuổi già đi. Nếu cần thêm hãy đến Kim gia tìm Kim Tuyết Cơ”

Ba chữ “Kim Tuyết Cơ” vừa thốt ra khiến trái tim bao cô gái tan nát, hóa ra nàng là Tuyết Cơ, đúng là danh bất hư truyền. Tầm lòng bỏ tác, dung mạo xinh đẹp.

Nàng đi chưa đến cửa Kim gia đã có một đám tùy tùng ra nghênh đón. Từ xa thấy nàng đến đã cung kính quỳ xuống

“Tiểu thư mời lên kiệu hồi phủ. Lão gia và phu nhân đợi người đã lâu”

Nàng xua tay, mắt phượng khẽ chớp

“Ta không đi đâu, cước bộ cho thoải mái. Khiêng kiệu về phủ trước đi!”

Lúc này mọi người nhìn nàng bằng một ánh mắt ngưỡng mộ, nàng thật giản dị, không kiêu căng như các đại tiểu thư khác trong thành.

Tất nhiên là ngoài ánh mắt ngưỡng mộ ra còn có những ánh mắt ghen ghét đố kỵ phóng đến. Nàng cũng cảm thấy có sát khí vội quay mặt nhìn về phía sau. Có một đôi mắt nhìn nàng đầy sát ý.

Nàng đến trước mặt nữ tử đó rồi nói “Cô nương, tại sao lại nhìn Tuyết Cơ bằng ánh mắt đó. Mọi người không nhìn ra được, nhưng Tuyết Cơ nhìn được sát khí của cô nương”

Cô ta chưa kịp trả lời thì tỷ nữ bên cạnh đã lên tiếng, giọng nói điêu ngoa ngang ngạnh

“Người đừng có ở đó ngậm máu phun người, tiểu thư của ta gia thế hiển hách, chẳng lẽ phải đi ghen ghét với người - một yêu nữ không hơn không kém”

Nàng xem như không nghe thấy gì phe phẩy ngọc phiến trong tay, cất giọng mềm mại

“Vậy có thể nói cho Tuyết Cơ biết gia thế của tiểu thư đây là gia thế gì?”

“Gia phụ Mạnh Phong”

Nữ tử khẽ cười nói

“Lúc trước phụ thân Tuyết Cơ có viết thư cho ta, trong thư phụ thân có nhắc đến Mạnh đại nhân, tri huyện Ung Châu thành cách đây không xa. Không biết có phải phụ thân tiểu thư không?”

Vị Mạnh đại nhân này tiếng xấu đồn xa, làm quan không thanh liêm cũng chẳng phân rõ thị phi trắng đen. Nữ nhi của ông ta, chắc cũng thừa hưởng từ gia phụ cái tính cách ương ngạnh, coi trời bằng vung thôi. Mọi người hết lần này đến lần khác chỉ trích cô ta

“Tuyết Cơ tiểu thư vừa về là đã bị cô ta chèn ép rồi. Nhìn Tuyết Cơ tiểu thư hiền lành vậy làm sao so sánh với hạng người như cô ta được. Chẳng khác nào so cóc ghẻ với thiên nga chứ. Hừ..!”

Có người còn hừ lạnh rồi nói

“Đúng đó, huynh đài nói đúng”

Rồi mọi người cùng bồi theo, những lời này đối với cô gái kia đều toàn bất lợi. Cô ta cao giọng chanh chua nói :

“Ta là Mạnh Phù Dung. Người nhớ rõ cho ta, rồi sẽ có một ngày ta bắt người trả ta mọi thứ ngày hôm nay”

Rồi xoay người rời đi

Hội Bàn Đào, Thiên Đình

“Huyền nhi sao chưa về nữa?”

Loan nhi lo lắng bất an, Thất tiên nữ thiếu mất một người là đại sự. Nếu như bị phụ hoàng biết hẳn sẽ khó sống lắm. Nàng là đại tỷ mà không chăm sóc tốt muội muội để nàng đi mà không báo thì còn bị phạt nặng hơn.

Nàng chợt nhớ đến Long Cơ có một muội tử dung mạo xinh đẹp, bèn đến Long Cung tìm

“Thái tử, Đại công chúa cầu khiến”

Thuộc hạ vào báo tin

Long Cơ vừa nghe Loạn nhi đến hẳn nhảy thẳng ra tận cửa đón nàng

“Loan nhi của ta, nàng đến chơi với ta sao?”

Nàng cúi đầu không nói, lúc này chắc mặt đã đỏ tới tai rồi.

“Ta...ta đến nhờ ngài một việc” Rồi nàng kể lại tường tận sự việc. Hẳn cả kinh

“Sao, Huyền nhi muội ấy cả gan hạ phạm. Không có sự cho phép của Thiên Đế, Vương Mẫu hử!”

Nàng vội bịt miệng hẳn lại

“Trời ơi, huynh nhỏ tiếng thôi, nhỏ thôi...”

“Ừ. Vậy muội muốn huynh giúp gì?”

Hắn hỏi nàng

“Muội nhờ muội tử của huynh Long Nữ cô nương giúp giả làm Huyền nhi, tham dự Vũ Khúc trong hội bàn đào”

Hắn khẽ gật đầu

“Ừ, Long Nữ à, huynh biết muội trốn trong đó, ra đây nói chuyện nào!”

Ánh mắt phóng về phía rạn san hô xanh xanh. Từ trong ấy bước ra là một nữ tử vận thân bạch y, dung mạo xinh đẹp, mắt bồ câu trong sáng, mi thanh mày tú.

“Ca ca, muội giúp mà. Tại nghe mọi người nói Đại công chúa đến chơi, muội tò mò muốn xem kịch vui ấy mà...” lời con chưa dứt thì đỉnh đầu nàng đã truyền đến một trận đau nhẹ. Hóa ra vị ca ca Long Cơ ký đầu nàng một cái để răn dạy

“Huynh. . . thật là. . .”

3. Chương 3: Hẳn Cũng Biết Tính Kế

Hôm nay là ngày thứ hai nàng ở Kim phủ. Trước giờ ngao du khắp nơi, tiêu diêu tự tại thật vui vẻ biết bao. Nhưng nàng rất nhớ hẳn, dù biết là giờ hẳn chỉ mới mười hai tuổi. Nàng rất nôn nóng, muốn nhìn thấy khuôn mặt hẳn, đôi mắt hẳn

Ngồi ngẩn ngơ nàng bỗng nhớ tới nữ tử Mạnh Phù Dung trên phố mấy hôm trước. Cô ta nhìn không ra tại sao một con người bình thường lại mang phần sát khí nặng nề đến như vậy.

Chẳng lẽ là người của ma giới...

Rồi nàng lại khẽ lắc đầu gạt bỏ ý nghĩ điên rồ của bản thân.

“Tiểu thư, nô tỳ là nha hoàn phu nhân đưa đến để hầu hạ tiểu thư”-một cô nương trạc mười tám bước vào khuê phòng của nàng. Cung kính nói

“Ngươi tên gì?”

“Nô tỳ họ Mạc tên Hoa”-dường như được dạy rất kỹ càng. Nói chuyện với chủ tử đều cúi lưng thật thấp.

“Mạc Hoa..” nàng khẽ nhẩm lại tên cô ta..

“Được rồi ... đỡ ta đi gặp phụ thân”- Mạc Hoa nhanh lẹ bước đến đỡ tay nàng. Trong cuộc đời cô ta chưa từng gặp qua một mỹ nhân nào khuynh quốc khuynh thành như Tuyết Cơ đây.

Đại sảnh Kim phủ

“Tuyết nhi, con đã đến a!”

Kim phu nhân vừa thấy nàng là vui mừng khôn xiết, biết tin nàng về nhưng không dám mạo muội đến làm phiền. Dẫu sao nàng cũng là tiên tử làm sao người phàm như bọn họ dám phạm thượng đến quấy rầy.

“Sao hay tin con về mà phụ thân, mẫu thân không đến thăm con...” -nàng làm nũng

“Chúng ta bận nên không đến thăm Tuyết Nhi được, con đừng buồn..khi nào rảnh phụ thân sẽ dẫn con dạo Thủy Hồ. Con thấy thế nào?”- Kim Tuấn an ủi nữ nhi.

“Được a, Thủy Hồ có đẹp không phụ thân?” nàng nhẹ giọng hỏi

“Đẹp lắm, nhưng không đẹp bằng nữ nhi của ta-haha”

Rồi một tràng cười vang dội cả Kim phủ ..nô tỳ, tùy tùng cũng nén cười đến sắp nội thương.

Đêm xuống, phố phường náo nhiệt hẳn lên. Bởi vì mọi người nghe nói tối nay Tiểu vương gia Đông Phương Thần sẽ đến Thủy Hồ xem vũ khúc.

Lúc này đi trên phố chỉ có một mình Tuyết Cơ nàng thôi. Mạc Hoa bị nàng đánh bất tỉnh gục ở phủ rồi.

Nàng không biết chuyện Đông Phương Thần sẽ ra phố đêm nay, đơn thuần là nàng không muốn có ai đi theo vướng víu tay chân.

Nàng thích ung dung tự tại hơn.

Đi đến Thủy Hồ, nàng tìm một tiểu đình ngồi xem Vũ khúc nhân gian, xem có gì khác biệt so với thiên đình không?

“Cô nương, tại hạ đến Yến Kinh đã lâu nhưng chưa từng trông thấy cô nương. Xin hỏi cao danh quý tánh của cô nương”

Hắn một thân trường sam, lưng đeo đai ngọc nhìn qua thôi cũng biết quý giá cỡ nào. Nhưng nàng cũng cung kính đáp

“Tiểu nữ họ Kim tên gọi Tuyết Cơ. Công tử là...”

Hắn vừa nghe hai từ “Tuyết Cơ” thì hai mắt sáng lên. Hắn từ nhỏ đã hâm mộ Tuyết Cơ, nghe nói nàng có tiên được nên giữ mãi sắc đẹp tuổi mười sáu. Hắn muốn cùng nàng kết thành một đôi thần tiên quyến lữ, người người ngưỡng mộ.

Nàng đang ngơ ngác khi chưa nhận được câu trả lời. Trong khi đó hắn lại nhìn nàng say đắm, ánh mắt đỏ lửa nàng khó chịu.

“Ta là Hoàn Nhan Khang”

Nàng lại mỉm cười, mỗi lúc nàng cười tựa như mùa xuân đến, trăm hoa đua nở.

“Tên của công tử thật hay, sau này Tuyết Cơ mạn phép gọi người là Hoàn Nhan công tử được không?”

Cung kính vậy thôi, chứ nàng không biết mình đã sống lâu hơn hắn mấy trăm năm nữa (Thanh Nhi: tỷ tỷ dễ thương ghia)

Mãi mê nói chuyện mà chẳng biết bên Thủy Hồ còn có một đôi mắt băng lãnh phóng về phía nàng và Hoàn Nhan Khang.

Hắn không nhìn lầm, là Huyền nhi của hắn đến tìm hắn, tiên khí xung đầy hắn hiển nhiên cảm nhận được. Chính là nàng, nhưng tại sao nàng lại nói nói cười cười với một tên nam nhân khác. Hắn cười khổ, che dấu thì phải che dấu tới cùng tuyệt không cho nàng biết hắn thực chất không có quên quá khứ. Pháp lực cũng vẫn như xưa, tu vi đạo hạnh nghìn năm vẫn chỉ tăng chứ không giảm. Nghĩ vậy hắn đành suy nghĩ ích kỷ một lần. Hắn dùng tí pháp thuật nhỏ tự đẩy bản thân ngã xuống nước.

“Bình...”

Cú rơi xuống nước khá nhanh và chuẩn. Mọi người đang vui đùa bỗng ngừng lại

“Người đâu, hộ giá tiểu vương gia rơi xuống nước rồi kia...”

Lưu tổng quản đi theo bảo vệ la hét toáng lên. Rồi phía mọi người các nữ tử la lên

“Tiểu vương gia sao lại rơi xuống nước, các người trông coi kiểu gì thế???”

Rồi một loạt người ngó xuống nước kêu réo tên hần.

Nàng cũng nghe rồi, lúc này sắc mặt của nàng rất khó coi. Hần giờ là người phạm, rơi xuống nước hẳn sẽ chết đuối... huống hồ còn là một hài tử.

Không thể suy nghĩ được nhiều, nàng vội nhảy xuống nước. Lúc nàng xuống thì cả đám người kia cũng đang ở dưới hồ tìm kiếm.

Hần sử dụng một tí thuật ẩn thân, che dấu hơi thở, tránh để người ngoài tìm thấy hẳn đã tạo một kết giới.

Đám người Lưu tổng quản xanh mặt khi không tìm ra tiểu vương gia. Nàng vẫn còn ở dưới hồ, sử dụng pháp thuật tìm kiếm hẳn.

Hần cảm nhận được một luồng sức mạnh quen thuộc. Hần tự phá tan kết giới rồi giả vờ khó thở, nằm ở một góc trong nước...

Nàng thấy hẳn rồi, lúc này nàng rất vui. Nhưng cũng rất giận, tại sao hẳn lại bất cẩn vậy chứ không biết lo cho bản thân gì cả. Không phí sức nào đưa hẳn nằm trong lòng nàng nổi lên mặt nước.

Lưu tổng quản đang lúc bắt lực thì bỗng thấy nàng ôm tiểu vương gia của mình lên. Hần thật rất vui mừng không biết vị này là thần thánh phương nào có thể tìm ra được trong khi mọi người không thể tìm ra, tiến lên hỏi han

“Cô nương là..”

Nàng cười yếu ớt “Tên tuổi không đáng nhắc đến, đem tiểu vương gia của các người về chăm sóc thật tốt. Đừng để bị nhiễm lạnh”

Xung quanh có vài người nhận ra nàng vội lên tiếng

“Đó chẳng phải Tuyết Cơ mỹ nhân của Kim phủ sao. Nàng ấy thật đẹp, đúng là có tấm lòng bồ tát”

“Đúng đó, nàng tuyệt không phải hữu danh vô thực”

“Kim lão gia thật có phúc, có được một nữ nhi vừa xinh đẹp lại vừa giỏi giang. Đúng là phúc tu mấy kiếp”

“...”

Lưu tổng quản cuối cùng cũng nghe ra được tên tuổi và gia thế của nàng. Hần đã nghe mọi người nói rất nhiều về gia tộc Kim thị. Hóa ra trưởng nữ lại là một cô nương có tấm lòng bồ tát, dung mạo mỹ miều.

Thấy hẳn đứng yên mãi, nàng cũng không buồn quan tâm. Lúc này ánh mắt lại rơi vào trên khuôn mặt hẳn

Khuôn mặt không khác xưa là mấy, mắt phượng hẹp dài, đôi mày của hẳn lúc nào cũng cau lại, thực đáng ghét!

Nhưng nàng lại yêu cái tên đáng ghét ấy, yêu đến từng nụ cười, từng cái nhăn mặt của hẳn. Nhiều lúc nàng tự hỏi, hẳn là thần tiên tại sao lại mang khuôn mặt thật yêu nghiệt. Khuôn mặt khiến bao tiên tử yêu hẳn say đắm, làm nàng tức tối đến mức muốn đem các nàng kia thiêu thành tro.

Trên thiên đình hẳn cao cao tại thượng như vậy không nghĩ bây giờ lại ngoan ngoãn nằm trong lòng nàng.

Còn hẳn thì đang cảm thấy đậu hủ của nàng thực thơm a (Thanh Nhi : Thần ca ca thật wá nham hiểm a)

Đắm chìm trong suy nghĩ nàng không biết mọi người đang nhìn nàng và ngơ ngác. Sao nàng không chịu buông Tiểu vương gia ra, hay nàng bị hẳn cuốn hút rồi.

“Tuyệt Cơ, nàng buông tiểu vương gia ra đi, cho hắn về Đông Phương phủ trị bệnh nữa..”

Hoàn Nhan Khang đứng cạnh cảm thấy không khí có phần ái muội, khẽ lay nàng.

“Ừ” rồi buông hắn ra. Lúc này hắn như hụt hẫng, thật căm thù cái tên nói ra câu nói kia. Âm thầm đem mười tám đời tổ tông của y ra nguyên rủa.

Chỉ là một người phạm mà dám đối phó hắn. Đúng là không biết tự lượng sức mình.

“Ừm...đừng đi, đừng bỏ ta mà, xin nàng, van nàng đừng bỏ ta..”

Lời này là từ miệng hắn thoát ra, mọi người đang ngây ngốc không hiểu tại sao Tiểu vương gia lại có thể thốt ra những lời như vậy.

Khuôn mặt của nàng đỏ lên, ửng hồng một mảng trông rất yêu kiều. Không đành lòng nhìn hắn như thế nàng liền nói

“Đông Phương phủ ở đâu phiền người dẫn đường. Ta sẽ đưa tiểu vương gia các người về”

Lưu tổng quản tận tình chỉ đường cho nàng. Từ đầu ông đã thấy được dường như tiểu vương gia nhà ông rất có duyên với cô nương này. Không chừng đây là vương phi tương lai cũng nên....:))))

Trên đường thuận lợi bình an đưa được Đông Phương Thần về phủ. Nhưng lúc nàng bế hắn giao cho mama thì hắn cứ nắm chặt lấy áo nàng không buông. đành để Đông Phương phu nhân giúp nàng kéo hắn ra.

Đông Phương phu nhân là một mỹ nhân, hiền lương thực đức do chính tay Thái Hậu chọn cho Vương gia Đông Phương Nghiêm. Bà ấy thấy nàng cũng là một thực nữ nhu mì nên ân cần hỏi

“Cô nương, cô là nữ nhi của nhà nào. Trong Yến Kinh tự bao giờ lại xuất hiện một mỹ nhân tuyệt sắc như vậy?”

Nàng lễ phép đáp

“Phu nhân quá khen, tiểu nữ không dám nhận. Tiểu nữ là Kim Tuyết Cơ”

“A!” Vừa nghe đến Kim gia thì bà bỗng cười nhẹ rồi nói

“Kim gia có gia thế hiển hách, cô nương lại là trưởng nữ duy nhất của gia tộc. Phải hay không trách nhiệm rất nặng?”

“Tiểu nữ từ nhỏ hành y cứu người, trong nhà phụ thân cũng ủng hộ nữa nên không có gì khó xử với con ạ”-nàng lại mỉm cười đáp

“Dù sao thì cũng đa tạ Kim đại tiểu thư đã ra tay cứu hài tử của ta, cô muốn gì cứ nói nếu đáp ứng được, ta tuyệt không từ chối cô”

“Tiểu nữ chẳng cần gì đâu, chỉ mong người bảo vệ tốt hài tử của người. Đừng để cậu ấy gặp phải bất kỳ chuyện gì không hay”

Bởi vì nàng biết chẳng có thần tiên nào lịch kiếp mà không gặp phải nguy hiểm, chỉ cần một chút sơ xuất nhỏ là có thể rơi vào Ma đạo, vạn kiếp bất phục.

“Cô nói vậy là có ý gì đây...?” Đông Phương phu nhân hoang mang không hiểu nàng nói vậy có ý gì.

“Tiểu nữ chỉ thuận miệng nói thôi, xin phu nhân chớ quan tâm nhiều. Đêm đã khuya, Tuyết Cơ xin lui về phủ trước”

Bà cũng cảm thấy mệt mỏi. Nên gật đầu để nàng lui, không quên bồi thêm một câu

“Khi nào Kim tiểu thư rảnh rồi hãy đến phủ của ta nói chuyện”

Nàng không trả lời, chỉ khẽ mỉm cười rồi rời đi.

.....

Thiên Giới

Hội Bàn Đào vừa kết thúc trong êm đẹp...

“Haizzz, mệt chết ta rồi!” Long Nữ than vãn chuyện nàng bị đại ca yêu quý bắt đóng giả Tam Công Chúa diễn Vũ Khúc. May mắn nàng đã xem qua mấy lần nên việc bắt chước cũng không khó mấy.

“Tiểu muội đáng yêu của huynh, về Long Cung ta sẽ bồi thường cho muội thật tốt.”

Long Cơ mềm dẻo dụ dỗ tiểu muội tử của hần. Nàng bắt quá cũng chỉ là ham chơi chẳng có gì đáng nói. Nhưng mà, hần yêu thương muội muội của hần nhất.

Đang suy tư nghĩ về chuyện làm thế nào cho muội muội của hần vui thì một vệt sáng màu xanh nhạt lao về phía hần. Còn ai khác ngoài lục công chúa nghịch ngợm của bọn họ chứ...

“Long Cơ, đây là quà chúng ta tặng huynh cùng Long Nữ tỷ tỷ để tạ ơn. Đá ngũ sắc linh lực rất mạnh. Có thể bảo hộ tu vi, lại còn có thể trang trí trong khuê phòng” vừa nói nàng vừa đưa viên đá ngũ sắc trong tay. Ánh sáng tỏa ra từ viên đá đó quả thật rất chói mắt. Nàng tiếc lắm a, này là vật mẫu hậu tặng nàng mà các tỷ muội cũng hông tha nữa...(Yên tỷ keo quá đi thoy =]])

“Yên nhi, các muội thật có lòng. Cho huynh gửi lời cảm ơn đến Đại tỷ của muội nhé!”

Hần cứ tủm tỉm cười không để ý mặt nàng đã đen thế nào

“Long Cơ này, muội nói huynh nghe, quà này...quà này...”

Câu nói lấp lửng bỏ giữa chừng, bản thân nàng không biết nên nói sao cho tên Long thái tử biến thái này hiểu hết.

“Thôi, muội về thiên đình trước đây”

Nói rồi chẳng thèm nhìn hần lấy một cái xoay người rồi bốc hơi...

4. Chương 4: Nam Tử Thần Bí

Chỉ trong một buổi tối, chuyện thiên kim của Kim lão gia cứu sống mạng của tiểu vương gia Đông Phương Thần đã loan truyền mọi ngõ ngách. Già trẻ lớn bé không ai không biết...danh tiếng của nàng càng được vang dội.

“Tiểu thư a, không hay rồi, mới sáng đã có rất nhiều quan binh đến, bọn họ đòi bắt người kìa tiểu thư”

Mạc Hoa hốt hoảng chạy vào báo tin. Sáng sớm cô ấy ra phố, nhìn thấy rất nhiều quan binh truy tìm tung tích hồ yêu. Còn có cả bức họa chân dung con yêu tinh đó. Xem rồi nàng mới hoảng hốt. Trời a, đó không phải tiểu thư sao?

“Bắt ta, ta làm gì mà phải sợ chúng. Muốn bắt cứ bắt”

Nàng vẫn thản nhiên như không có chuyện gì. Chỉ là bọn phạm phu tặc tử, các người muốn chết ta đây không thiết thương hại đâu.

“Nhưng người không phải mà...”

Mạc Hoa cố lắc đầu, một người như tiểu thư sao có thể là yêu quái được chứ, không a...

“Không chứng không cứ mà bắt ta... người thử nghĩ xem có bắt được lâu không?”

Nàng cười lạnh, vun tay áo bước ra đại môn*

“Nghĩ ngờ ta là yêu quái? Muốn bắt? Tùy các người, nhưng bốn tiểu thư cũng có nguyên tắc riêng. Nếu như ta thực không phải hồ ly chuyên moi tìm người thì các người ở đây. Tất cả, tất cả sẽ phải chết không chỗ chôn..”

*đại môn : cửa lớn ý mấy bạn

“Yêu nữ, mau về công đường quy án, chớ ở đây hồ ngôn loạn ngữ”

Một tên quan binh cả gan nói

“Nè các người biết nói lý không? Kim đại tiểu thư người ta là lá ngọc cành vàng. Sinh ra trong danh gia quý tộc, lớn lên hành y cứu nhân độ thế. Làm sao có thể là hồ ly”

“Kim tiểu thư cô đừng đi theo ”

Bá tánh xung quanh ai nấy đều đứng cản trở không cho quan binh mang nàng đi. Hết cách bọn chúng đành dùng hạ sách

“Ai cản đường, chém hết cho ta”

Tên chỉ huy mặt vuông với chòm râu chẳng mấy thiện cảm quát to

Các binh sĩ còn lại hô “Rõ” một tiếng vung đao ra.

Dân chúng sợ quá, đành xuống nước nhường đường cho chúng đi.

Nổi oán hận cứ chực trào...

.....

Tại công đường

“Yêu nữ to gan, thấy Mạnh đại nhân còn không mau quỳ xuống”

Nàng nhét mép khẽ hừ lạnh

“Quỳ? Chỗ bắn thủ này bắt buộc tiểu thư quỳ? Các người cũng không xứng cho ta phải quỳ”

Đám người Mạnh đại nhân ngạc nhiên. Chưa từng có một nữ tử nào đứng trước công đường mà còn bày ra cái bộ mặt điệu ngoa ngang bướng, không sợ trời cũng chẳng sợ đất như cô ta.

Nàng nhìn qua chỗ một cái ghế, chỉ về phía đó rồi nói

“Lấy qua cho bốn tiểu thư. Ta không ưa đứng lâu”

Mạnh Phong khẽ lắc đầu, nữ tử này không khác gì Phù Dung của hắn. Rất bướng!

Khẽ hướng về phía tỷ nữ hắn gật đầu, liền đem ghế đến cho nàng ngồi.

Nàng ngồi nhẹ xuống rút trong tay áo ra một viên đá Thủy Lam, ngắm soi.

“Kim đại tiểu thư, cô thật không phải hồ ly chuyên moi tìm người a?”

Mạnh đại nhân bắt đầu thẩm vấn.

Nàng không buồn trả lời, chỉ khẽ lắc đầu tỏ ý không hợp tác. Nhưng rồi như chợt nhớ ra điều gì, nàng vội nói

“Ta có cách khiến con hồ ly hiện thân”

Mạnh đại nhân không hiểu lắm

“Cách? Là cách gì?”

“Ta đương nhiên có cách, nhưng là các người không chịu tin ta. Nếu không tin thì ta tuyệt đối không nói đâu”

Nàng tất nhiên phải nói thế, con hồ ly đó đến đây chẳng có mục đích tốt gì, vừa biết chàng (í nói anh Thần a :)))) đến đây lịch kiếp là các con tiểu hồ ly liền đến phá rối. Nàng cảm nhận được từ lâu rồi, nhưng là nàng để im cho ả tác oai tác quái.

Động đến nàng a, khó sống lắm...bất quá chỉ là hồ ly, giết để trừ họa cũng đáng mà!

Có điều, trong việc này nàng suy nghĩ có phần non nớt. Con hồ ly này sống đã hơn năm trăm năm, tuổi của nó có thể xem là bằng nàng chứ không thua đâu. Xảo diệu, gian trá.

“Thúc phụ, tiểu điệp hi vọng người có thể tin tưởng nàng một lần”

Bước vào đại sảnh là một nam tử, mặt mũi không nhìn rõ lắm. Bởi vì toàn thân của hắn vận hắc ý. Có cả mũ choàng trùm kín đầu.

Nàng dụng tiên lực cũng chẳng cách nào nhận thức hắn là người phương nào, tại sao lại nói giúp cho nàng? Thù địch khó phân, nàng khó trách khỏi việc rất hoài nghi hắn.

Trông hắn cứ như tử thần đến từ u linh, thật gớm hết biết.

“Trường Cung, con đến đây làm gì a”

Mạnh đại nhân trong giọng nói có ba phần là kính nể hắn, thật ra hắn là ai chứ?

Từ lúc hắn bước vào nàng vẫn luôn thờ ơ và từ chối cho ý kiến. Nhưng thực chất vẫn đang ngấm ngầm điều tra lai lịch của cái tên Trường Cung này. Con người hắn toát ra một luồng khí âm lãnh, cứ như người từ địa phủ đến vậy...

Rồi nàng nhanh chóng lấy lại trạng thái thông dong

“Công tử, Tuyết Cơ không nhận thức huynh được. Huynh là người quen của Tuyết Cơ sao?”

“Cả ta mà nàng cũng không nhớ” hắn cười nhạt, môi bạc khê cong lên một đường cong tuyệt mỹ.

“Công tử, xin thứ lỗi, Tuyết Cơ thật sự không thể nhận thức huynh a”

Nàng kiên trì nói với bản thân, phải cố nhin hắn đến cùng...

“Không sao! Rồi nàng sẽ nhớ ra ta thôi” Hắn giương mắt nhìn nàng, đôi mắt ấy không thể dấu nổi bi thương vô hạn, rốt cuộc hắn là ai chứ.

“Ta...” câu nói còn chưa dứt thì bên ngoài công đường đã có một người đến đánh trống kêu oan, nghe qua tiếng khó dường như của nữ nhân

“Đại nhân, oan quá, tướng công của tôi đã bị hồ ly moi tim rồi, người mau bắt nó đi a...huhuhu”

Nàng vừa thấy bà liên cả kinh, đây không phải phu nhân của Hàn Đông người nàng đã giúp đỡ sao? Hàn Đông ông ta đã...

“Vị phu nhân này, tướng công của bà mất rồi sao?”

Nàng tiến đến ân cần hỏi bà

“Kim tiểu thư, tướng công của ta bị hồ yêu giết rồi...hu..hu”

Bà lại khóc, lần này là khóc đến ngất đi..

“Con hồ ly này, hôm nay còn dám làm càn trong địa bàn của ta, thật là người muốn chết sao?” nàng nghiêng rằng, nhủ thầm rằng không thể không ra tay với nó.

“Tuyết Cơ, nàng có khả năng khiến Hàn lão gia sống lại. Tại sao không làm?” Trường Cung cất giọng đầy khiêu khích. Hắn biết nàng không phải người phạm, hắn là đang muốn vạch trần thân phận của nàng đây mà.

“Tuyết Cơ nào có khả năng đó”

Nói rồi nàng chẳng thèm nhìn hắn lấy một cái, xoay người bước ra khỏi công đường.

Vừa đi vừa nghĩ xem, liệu nàng có nên đến Minh giới tìm Triển Quân, kêu huynh ấy trả hồn phách của Hàn Đông cho nàng hay không. Nhưng bất chợt “A...” tiếng la thất thanh của một nữ nhân vang lên

“Nè...cô đi đường mà không biết nhìn sao? Đụng ta ngã rồi nè”

Giọng nói nghịch ngợm nghe ra đã biết hắn là một tiểu nha đầu.

Liếc nhìn xuống đất, hóa ra là một cô bé luống mười một tuổi. Đôi mắt trong veo, to tròn nhìn nàng.

“Tiểu muội, ta không cố ý, xin lỗi nhé!” nàng vừa nói dứt câu thì tự dừng ngón tay cô bé mọc dài ra. Cào lên mặt nàng một cái...

Nàng cảm giác như tiên khí đang dần tản ra, trước mắt chìm vào mông tối đen.

“Tiểu thư, người tỉnh rồi? Làm nô tỳ sợ chết đi được.” Mạc Hoa cầm lấy tay nàng, bùi ngùi nói.

“Ta sao lại ngủ ở đây vậy?” nàng mơ hồ hỏi, bởi nàng nhớ là mình đang nói chuyện cùng cô bé kia...

“Tiểu thư, người không nhớ gì sao? Người nằm ngất trên đường với vết thương chảy đầy máu trên mặt..”

Nói đến đây nàng không kiềm được liền rơi lệ, khuôn mặt xinh đẹp của chủ tử nàng bị hủy rồi.

Thấy thái độ của Mạc Hoa trông rất nghiêm trọng, nàng với tay lấy gương đồng lên soi. Hừ, quả là vết sẹo do móng vuốt hồ ly gây ra. Nàng vội kiểm tra, linh thạch màu vàng trên tay vẫn còn. Nhưng nàng cảm nhận được tiên khí có chút giảm đi.

“Người yên tâm, ta là ai chứ. Trong vòng 3 ngày người sẽ được nhìn thấy Tiểu thư xinh đẹp trước kia, nhớ trong 3 ngày không được bước vào phòng ta nửa bước”

Nàng nghiêm khắc căn dặn, lúc nàng tu luyện mà có người quấy rầy sẽ rất nguy hiểm.

“Tiểu thư, gần đây nô tỳ nghe được hồ ly đến Đông Phương phủ quấy nhiễu Tiểu vương gia khiến hấn bệnh nặng. Vương phi có mời người qua đó xem bệnh cho tiểu vương gia” Mạc Hoa nói.

“Lấy khăn che mặt giúp ta đi”

“Vâng”

Đông Phương Phủ.

“Nè ..đi đâu đó” hai tên thị vệ dùng kiếm ngăn nàng cùng Mạc Hoa lại.

“Phiền người đi thông báo một tiếng Kim Tuyết Cơ đến xem bệnh giúp tiểu vương gia” nàng mỉm cười nói.

“À thì ra là Kim tiểu thư, hôm nay cô nương che mặt làm tôi không nhận ra” tên thị vệ vui vẻ cười nói.

“Không sao” nàng khẽ lắc đầu, mắt phượng đậm nét cười.

Chốc lát, tên thị vệ kia ra thông báo

“Kim tiểu thư, Vương phi mời người đến hoa viên tiếp chuyện ạ”

“Hoa viên? Không phải phòng của tiểu vương gia sao?” Mạc Hoa ngạc nhiên.

Hoa viên.

“Mẫu thân, con muốn thấy mặt nàng ấy”

Đông Phương Thần trên mặt lộ rõ vẻ không vui khi chờ mãi không thấy nàng đến, không lẽ nàng bị lạc đường ư?

“Nô tỳ / Tuyết Cơ tham kiến Vương phi, Tham kiến tiểu vương gia” Nàng cùng Mạc Hoa cung kính hành lễ.

“Đứng lên, đứng lên cả đi” bà vội xua tay.

“Hôm nay, Vương phi cho gọi Tuyết Cơ đến là để...” nàng vào thẳng vấn đề, không vòng vo nữa. Tại sao ánh mắt hấn cứ nhìn chằm chằm nàng vậy. Thật khó chịu đi.

“Thần nhi của ta, nó nói muốn gặp Tuyết Cơ tỷ tỷ, người đã cứu nó thoát chết đêm đó. Nhưng...hôm nay cô nương tại sao lại dùng khăn che mặt vậy...” Vương phi chân thành trả lời.

“À ra là thế, tiểu nữ vừa bị thương nên phải dùng khăn để che lại” nàng cũng không muốn che dấu gì cả.

Nàng mới nói gì, bị thương sao? Chắc vết thương nặng lắm. Huyền nhi của hần sao lại bị thương chứ. Ai dám dẫm thương nàng?

“Nàng bị thương sao? Có nặng không để cho ta xem?” hần bước lên dụi dằm hỏi nàng.

Nhưng nàng lại như chấn động, khẽ run lên. Mắt phượng ươn ướt, nước mắt không tự chủ được khẽ rơi xuống, hần theo thói quen giơ tay ra giữ lấy nước mắt nàng...

Hành động của hần khiến nàng bất ngờ, sao lịch kiếp rồi mà cử chỉ, phong thái không thay đổi gì thế?

Hần thấp hơn nàng nên vẫn không thể nào với tay lấy cái khăn kia xuống được.

Hần đành mở pháp nhãn nhìn xuyên qua vậy...

Vết thương đó quả thật rất nặng. Tiên lực của nàng chắc chắn đã bị tổn hại không ít. Con hồ ly đáng chết. Người dám hại nàng, người đừng hòng sống yên với ta.

“Mở ra cho ta xem nào, ngoan!”

Hần buộc miệng nói.

“Tiểu vương gia, xin tránh xa tiểu nữ chút. Khoảng cách này có gì đó không đúng lắm...” nàng bối rối.

“Thật ư? Bổng vương cảm thấy không có gì là không đúng cả! Nàng chẳng phải đã ôm ta rồi sao, nghe Lưu tổng quản nói, nàng chẳng những ôm mà còn lưu luyến không rời nữa chứ...” hần nhìn nàng, đôi mắt tràn đầy tình ý.

Còn vương phi thì nhìn hần vẻ mặt khó tin nhìn hần, đây là Thần nhi hài tử bà sao. Hôm nay sao hần nói năng lạ vậy.

“Tiểu vương gia...người nói, nói gì chứ tiểu nữ không hiểu.” nàng ầm ừ, nói gì chứ, hần thật là hài tử Đông Phương Thần sao? Hay đích thị là Trúc thần đây?

“Ta nói nàng biết. Nàng phải đợi ta, sau này ta trưởng thành nàng sẽ làm Vương phi của ta”

Nghe xong câu này nàng thực đứng không vững nữa rồi....

Lúc này trên Thiên Đình.

Thượng Duyên cung.

“Nguyệt lão này, ta nói ông xem giùm nhân duyên cho bốn công chúa đi!”

Uyên nhi rảnh rỗi không có chuyện gì làm liền chạy đến đây phá rối ông lão này.

“Ngũ công chúa, lão không thể xem cho người được. Lỡ nhân duyên của người là một nam tử người phạm thì sao đây?” Nguyệt lão khó xử nói, là Tiên thì không sao nếu là người phạm thì chẳng phải lão sẽ mất mạng sao. Đại gì mà cho nàng biết chứ.

“Được, nếu ông không nói cho ta, ta sẽ phá tan nát cái thượng duyên cung này của ông. Phá luôn cây đại thụ tình duyên trong lục giới của ông đó! Bốn công chúa không nói hai lời”

Nguyệt lão sợ xanh mặt. Trong bảy vị công chúa của Vương mẫu nương nương, ông sợ nhất là Ngũ Công chúa này a, cô nàng ranh mãnh lắm.

“Ê...Nguyệt lão, mau lại đây xem đi” nàng hét lên. Nàng đã trông thấy một cảnh tượng vô cùng ghê gớm. Hai sợi tơ tình nhân quấn chặt vào nhau. Nhưng hai sợi ở cách xa nhau sao tự dưng lại quấn lấy nhau.

Nguyệt lão cũng sững. Ông thầm tiên đoán. Tình căng của Tam công chúa chẳng phải bị Vương mẫu cắt rồi ư, sao hiện giờ còn quấn vào Trúc Thần như thế này. Quá sức lạ đi.

Uyên nhi chạy đến xem là dây tơ hồng của ai. Thì hóa ra là Tam tỷ của nàng. Vừa vui nhưng nàng cũng vừa lo, nếu để phụ hoàng cùng mẫu hậu biết hần sẽ không hay.

“Nguyệt lão, mau xem nhân duyên cho ta. Mau lên!” nàng hối thúc lão, muốn làm lão quên đi chuyện tình căng của Tam tỷ.

“Công chúa, người có nhân duyên với một tên ở Ma giới” kết quả này khiến Nguyệt lão lắc đầu. Ma tôn mạnh nhất Ma giới, không nghĩ lại có tình duyên cùng ngũ công chúa nha.

Yên nhi sững sờ, gì chứ, cái gì mà người ma giới chứ. Điên rồi, loạn rồi, loạn hết cả rồi . Aaaaaaaaaa....

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Ủng hộ truyện mình nhé.

5. Chương 5: Yên Nhi Hạ Phàm

Thất Tiên Các

“Đại tỷ à, tỷ nói xem, Ngũ tỷ bị gì vậy?” Yên nhi vội hỏi. Từ lúc trở về từ chỗ Nguyệt lão, Ngũ tỷ của nàng cứ như người thất thần. Hồn phách để tận đâu đâu.

“Tỷ cũng không biết. Các muội chi bằng đi hỏi rõ muội ấy đi” Loan nhi ôn nhu cười. Ai mà không biết, nhất định đi xem tình duyên không như ý rồi buồn chứ gì.

“Vào được phòng muội ấy cũng là khó khăn rồi. Huống chi là hỏi chuyện.” Lục nhi vui vẻ cười, tính tình của Yên nhi ai mà không biết.

“Haizz...ngũ tỷ bị làm sao thế?” Tử nhi chán nản thở dài. Ngũ tỷ thật thất thường!

Trinh nhi im lặng nãy giờ, nàng vội chạy lên phòng của Yên nhi.

“Yên nhi, muội không mau xuống thì đừng trách tỷ cắt đứt tình cảm của muội.”

Bên trong có tiếng đồ vỡ toang.

“Muốn cắt cứ cắt! Muội không cần đoạn tình cảm đó đâu”

Trinh nhi ghen lời, không lẽ tình duyên của Yên nhi là một người xấu xí sao? Nàng phải hỏi Nguyệt lão mới được.

Về đến phòng nàng, vội gọi Linh hạc ra “Nguyệt lão, tình duyên của Ngũ công chúa là người như thế nào?”

...lát sau...

“Nhị công chúa, Ngũ công chúa có tình duyên với Ma tôn Nam Cung Ngạo Thiên...”

Trinh nhi vừa nghe xong, ly trà trong tay bỗng rơi tụt xuống đất. Ngạo Thiên sao? Hắn võ công không ai sánh bằng trong ma giới. Về ngoài cực phẩm nam nhân.

Khấp lục giới hắn chỉ đứng sau mỗi Trúc Thần.

Nhưng tên ma tôn này giết người như cỏ rác. Hắn sao lại có thể có tình duyên với Yên nhi được chứ?

“Nhị tỷ...mở cửa!” bên ngoài có người gọi cửa. Đó không phải giọng nói của Yên nhi sao. Nàng vội bước ra mở cửa.

“Yên nhi, mau vào trong” ..

“Muội nghĩ chắc tỷ cũng đã biết rồi. Muội muốn cắt bỏ nhưng không thể được tỷ tỷ à..hu..hu” bỗng nhiên nàng gục mặt xuống khóc rống lên..

“Muội bình tĩnh đã, chuyện gì cũng có cách giải quyết hết”

Nàng lại nức nở “Giải quyết gì chứ? Muội không muốn sống nữa. Sống mà để chờ đoạn tình này thà không sống còn hơn.”

“Muội muốn thế nào mới được đây?” Trinh nhi thở dài, nàng bắt lực trước tiểu muội này rồi.

“Muội muốn đi Ma giới nói cho tên ma đầu ấy biết. Muội chết cũng không lấy hắn. Đời này kiếp này thà rằng lẻ bóng chứ không muốn hắn.”

Yên nhi gầm lên dữ tợn, cảm nhận được sát khí bên cạnh mỗi lúc một mạnh. Trinh nhi vỗ vai nàng trấn an

“Muội muội, muội yên tâm, tỷ nghĩ xem, nếu Mẫu hậu và phụ hoàng biết chuyện ắt sẽ ngăn thôi. Thiên giới và Ma giới sao có thể...được chứ!”

“Vâng” Uyên nhi đáp nhẹ rồi lẳng lặng trở về tiểu các.

• • •

“Tiểu tổ tông của ta, người không có lệnh bài mà muốn hạ phàm. Đầu của bọn ta giữ không nổi đâu” Thiên Lý Nhân hét rầm lên như sợ Uyên nhi không nghe thấy vậy.

“Nè..người nói nhỏ ta cũng nghe cần gì phải hét lên vậy?” nàng nhếch miệng khinh khi.

“Ngũ công chúa, người nghĩ lại đi ạ?” Thuận Phong Nhi thì nghe ra còn dịu giọng hơn với nàng.

“Đừng nhiều lời, bổn công chúa muốn hạ phàm. Dám không cho ta đi?” nàng cau mày lại, giọng chất vấn.

“Ngũ công chúa, người không thể đi”

Nàng hừ lạnh, ta là con cưng của Ngọc Đế có gì phải sợ người chứ? Ta muốn đi, người nghĩ cần dễ dàng sao.

“Aaaaa...Lý Thiên Vương, ngài đến đây làm gì???” nàng chỉ về phía sau hai tên ấy, dự hoặc.

Thế là hai vị ấy đã trúng kế, vừa quay lại là chẳng thấy nàng đâu.

(Thanh nhi :Ngũ tỷ ranh ma thật...)

Nhưng đi không bao lâu thì nhân giới nổi lên cuồng phong dữ dội. Bá tánh đi trên phố nhanh chóng di tản về nhà.

“Ngũ công chúa, mời người trở về Thiên giới cho. Ngọc Đế có chỉ nếu người cương quyết không về, Thần sẽ cứ theo luật mà làm.” Xích Thổ Đại Tiên cất giọng nói băng lãnh.

Trong lòng thâm than kỳ này trốn không thoát tội, nàng mở miệng nói.

“Ta-không-về” gặng từng chữ một như sợ tên Xích Thổ đáng ghét kia không nghe thấy vậy đó.

Tránh không thoát bị phạt, nhưng nàng vẫn cương quyết không chịu về. Tính khí ấy mới đúng là Uyên nhi chứ.

“Công chúa, Thần đã cầu xin nhưng người vẫn không về. Thứ cho Thần bất kính” Nói rồi ông ta rút thanh Đao Ngự kiếm ra chia về phía nàng. Nháy mắt thấy nàng không động đậy trong khi mũi kiếm chạm đến gần tim.

“Ta không có ý định trở về, người muốn thì tới đây lấy cốt tiên của ta đi...” nàng nói mạnh miệng thế thôi chứ thực chất đang rét run, lỗ hần thật sự lấy đi thì nàng chết chắc :(((

“Thần...” ông ta khẽ thở dài rồi biến mất sau những đám mây đen.

Thế là bầu trời xanh đã trở lại.

Thiên Giới.

“Xích Thổ, người làm việc kiểu gì thế?” Ngọc Đế nhíu đôi mày kiếm, mâu quang âm đạm.

” Thần không thể phụng mệnh hành xử được. Công chúa, người...người...”

Áp úng mãi vẫn chưa nói xong. Điều đó sao nói cho Ngọc Đế nghe được.

“Nó làm sao?” nhện không nổi, Vương mẫu lo lắng hỏi.

“Công chúa nói thần lấy cốt tiên của người đi ạ”

Vương mẫu cùng Ngọc Đế ngây người, tiên cốt mà nàng cũng dám không cần thực quá quắt mà...

“Đi...đi bắt nó về cho trẫm..mau..” Ngọc Đế giận xanh mặt. Sao ông lại có một đứa con gái như thế?

“Chàng, không được bắt nó. Để thiếp khuyên can xem sao?” Vương mẫu ngăn cản, bà biết kỳ này mà nàng bị bắt về thì tuyệt không còn đường sống.

“Để nàng làm càng khiến nó hư hỏng thêm. Đó giờ nàng sủng nịch chúng. Trẫm không quản, bây giờ nàng xem, chúng nó đâu còn coi chúng ta ra gì.” Ngọc Đế mím môi nói.

“Thiếp...sẽ khuyên nó mà...”

Wương mẫu nở một nụ cười mờ ám. Người làm mẫu thân nào không mong con được bình yên chứ. Uyên nhi - mẫu hậu sẽ vì con làm hết sức mình.

“Nhân giới thú vị quá đi...hihi”

Nàng vừa dạo phố, vừa ngắm những món đồ hai bên đường. Buông quơ ca hát, tung tăng nào ngờ ...

“Cô nương, nàng đi đường sao không chịu nhìn đường kia chứ?” Nàng quay đầu lại, một nam tử ngã lăn trên đất đang nhìn chằm chằm về phía nàng.

“Người, nói ta sao?” nàng ngây ngốc hỏi hần. Là nam nhân sao dung mạo giống nữ nhân thế? Không ngờ giọng nói xiu nữa nàng cũng bật thốt hai tiếng “cô nương” rồi.

Hần đứng lên bước về phía nàng

“Nè, cô nương đừng ngã tại hạ đó. Không biết a?!”

“Ta đừng người lúc nào. Chớ có ngang ngược nha” nàng bướng bỉnh, nhưng rõ ràng lúc này cũng có chút cảm giác như va phải ai đó, có điều...mơ hồ lắm!

“Cô nương, mọi người xung quanh có thể làm chứng cho lời của tại hạ” câu nói của hần vừa dứt xung quanh tiếng chỉ trích vang lên.

“Cô nương, người va trúng công tử đây rồi..”

“Nhìn vẻ ngoài thoát tục xuất trần, sao tính cách ngang ngạnh thế”

..đại loại là những câu như thế..

Nàng rửa thềm ‘cái tên nam nhân thối, xem bốn công chúa trị người ra sao?’. Là một người phạm mà dám bất kính với tiên tử như nàng à, mơ đi!

Nàng cong khóe môi, khẽ đưa ngón giữa lên, sử dụng một chút tiên thuật nhỏ để trừng trị hần. Nào ngờ một vệt sáng màu đỏ bay trở về phía nàng, ma lực cực mạnh. Nếu người ra tay dụng thêm hai phần lực đạo nữa thì nàng sẽ tan thành khói mất.

Ma lực mạnh ấy khiến nàng mất thăng bằng ngã về phía sau.

“Đau...đau chết ta rồi...” Nàng rên rỉ, lần đầu tiên té ngã đấy.

“Cô nương, nàng sao rồi để tại hạ xem.” cái tên nam tử kia thấy nàng ngã thì vội vàng chạy đến hỏi thăm. Khuôn mặt hần gần nàng trong gang tấc. Không hiểu sao nàng lại có chút cảm xúc lạ, trước nay chưa từng có.

“Ta...không sao đâu, lúc này xin lỗi người. Là ta sai rồi” nàng là lời chân thành tận đáy lòng.

Hần đỡ nàng đứng lên, chỉ gạt đầu nhẹ. Ý cười trong mắt cũng đậm thêm, tiểu mỹ nhân này thật thú vị. Dám đùa bốn cả hần, xem hần thu phục nàng ra sao.

Và..tất nhiên là Uyên nhi nàng không thấy và cũng không biết tâm ý của hần.

“Huynh tên là gì?” nàng vu vơ hỏi hần.

“Tại hạ tên Lưu Khải. Còn cô nương là tiểu thư phủ nào?” hần lại mỉm cười. Nhìn hần cười nàng cảm thấy thật sự rất đẹp, khiến con người ta mê luyện trong đó.

Đợi hồi lâu vẫn không thấy nàng hỏi âm hần khẽ lay nàng “Cô nương...!”

“À...huynh hỏi gì?” nàng then thùng đến đỏ mặt. Nhìn người ta như vậy thật phi lễ.

“Ta hỏi cô nương là tiểu thư phủ nào?” hắn vẫn giữ nụ cười trên môi, nhưng dường như thêm một phần nồng đậm.

“Ta...ta tên Lữ Uyên” nàng ngập ngừng đáp, hắn nói khó hiểu quá.

“Thế ta gọi nàng là Uyên nhi nhé” hắn vui vẻ nói.

Uyên nhi là tên của ta mà.

“Ừ được thôi” nàng cũng chấp nhận lời yêu cầu của hắn.

“Uyên nhi, muội lúc này ở đâu?” hắn hỏi nàng.

“Muội...đi du sơn ngoạn thủy. Bốn bề đều là nhà” nàng hăng say ngắm nhìn cảnh đẹp. Nhân giới đôi lúc đẹp hơn cả Thiên đình nữa.

“Muội định sẽ nay đây mai đó mãi sao?” hắn cau mày kiểm lại, mắt phượng hẹp dài nhắm lại.

“Còn thể nào được, cả Thiên đình đang truy tìm ta đó...” chỉ là câu này nàng nói rất nhẹ nhàng, nhưng hắn vẫn nghe được.

Hóa ra nàng là tiên tử, lúc này hắn không chắc chắn nhưng dường như có thể cảm nhận được linh khí của nàng.

“Sao? Thiên đình, truy tìm???” hắn lặp lại làm cho nàng hốt hoảng vội sửa.

“À...không có gì, buồn nói cho vui thôi” nàng chối bay chối biến, không thể cho hắn biết nàng không phải người được.

Hắn “ừ” nhẹ rồi cũng không nói thêm gì nữa.

Uyên nhi không hề biết, mọi hành động của nàng đều đã bị tam tỷ đáng yêu của nàng nhìn thấy.

Dạo gần đây Tuyết Cơ cảm thấy linh lực mạnh mẽ mà rất quen thuộc. Mở gương đồng ra xem thì bắt gặp ngay một cảnh tượng này.

Nàng dụng phép thuật để tra lai lịch của nam tử kia, nhưng mọi thứ đều không thể tra ra. Có một sức mạnh vô hình nào đó ngăn cản.

Cảm giác bất an cứ quẩn lầy nàng. Nam tử dụng mạo mỹ lệ kia, không biết là người hay yêu. Sao lại cố ý tiếp cận muội muội nàng?

Thật sự rất khó chịu a..

6. Chương 6: Duyên Phận Của Nàng Chỉ Có Ta

Khuôn mặt của Tuyết Cơ đã hoàn toàn khỏi hẳn. Móng vuốt của con hồ ly kia quả là nguy hiểm.

Ngồi ngẩn ngơ suy nghĩ nàng cảm thấy có gì đó không hợp lý, Đông Phương Thần rõ ràng là còn nhỏ, có sao lại hành động như nam tử chính trực thể...

“Tiểu thư, hôm nay chúng ta dạo phố đi” Mạc Hoa nhảy tót từ ngoài vào chẳng buồn gõ cửa.

“Cái nha đầu này, suốt ngày chơi với chơi. Làm gì có ích chút đi!” nàng mỉm cười nhìn cô bé, rất hồn nhiên.

“Nô tỳ muốn dạo phố, tiểu thư, người ngày nào cũng ở trong phòng đọc sách, không cảm thấy nhàm chán ư?” cô bé nũng nịu kéo vạt áo nàng. Có phải do nàng chiều hư cô bé rồi không?

“Ta không đi, người đi một mình đi” thẳng thắn từ chối cô bé. Nàng cảm thấy có một con phố mà dạo mãi thì chán chê lắm...

“Người không đi, nô tỳ sao ra khỏi phủ được a” cô bé vẻ mặt khó hiểu nhìn nàng.

“Sợ lão gia với phu nhân a? Họ có hỏi cứ nói ta cho người đi là được.” nàng nhẹ nhàng gật đầu mỉm cười. A đầu này thật ngây thơ!

...

Không gian yên lặng được một hồi thì có tên thị vệ vào bẩm báo:

“Tiểu thư, có một cô nương tự xưng là biểu tỷ kết nghĩa của người. Xin vào phủ gặp người”

Nàng khẽ gật đầu, ý bảo cho vào.

Nữ tử vừa bước vào một thân cam y, nhan sắc mặn mà, còn ai khác ngoài Tuyết Trinh nhị công chúa chứ.

“Huyền nhi, muội có gặp Uyên nhi chưa?” chưa kịp ngồi đã cất giọng lo lắng hỏi.

“Muội thấy muội ấy, nhưng mà là ở Trường An chứ không phải ở đây. Linh lực ấy quen thuộc, nhưng hôm nay hoàn toàn không cảm ứng được nó nữa.” nàng khẽ lắc nhẹ đầu một cái. Còn cái nam tử tuấn mạo đẹp tựa nữ nhân kia...haizz thật đau đầu mà!

“Nói vậy thì muội ấy...” Trinh nhi ấp úng, bỏ lửng câu nói.

Nàng hiểu tỷ tỷ nghĩ gì nhẹ giọng trấn an:

“Hôm trước qua gương đồng muội có thấy một nam tử thần bí xuất hiện bên cạnh Uyên nhi, tìm đủ mọi cách vẫn không thể tra ra lai lịch hẳn. Qua mắt nhìn người của muội, muội nghĩ hẳn không có ý hại muội ấy đâu...tỷ đừng...”

“Muội nói gì? Nam tử thần bí?” Trinh nhi hốt hoảng, rối rắm cả lên.

“Tỷ làm sao vậy, có gì mà tỷ hốt hoảng thế?” nàng lo lắng hỏi. Nếu không có chuyện gì to tát, nhị tỷ thường ngày lãnh đạm ít nói cũng sẽ không có biểu hiện lạ thường đến vậy.

“Muội có điều chưa biết, nhân duyên của Uyên nhi là Nam Cung Ngạo Thiên đó...” Trinh nhi cắn răng nói ra, nàng thật rất tức giận khi thấy Ngũ muội của mình hành xử như một đứa con nít. Chẳng biết lấy đại cục làm trọng.

“Nam Cung Ngạo Thiên, không phải Thánh quân ma giới sao? Chuyện này thực tức cười...” nàng hừ lạnh, đầu ra chuyện thế này.

“Mẫu hậu biết chuyện muội ấy hạ phạm rồi. Kêu tỷ xuống khuyên can. Nhưng tỷ cũng như muội, không hề cảm ứng được linh lực của nó” Trinh nhi nói, trong giọng nói không che dấu được nỗi lo lắng.

♪♪♪

Từ lúc Uyên nhi tạm biệt Lưu Khải đến giờ. Nàng cảm thấy không thú vị nữa, đi đến đâu cũng có những tên nam nhân thối treu hoa ghẹo nguyệt. Nàng tức mà cũng chẳng thể nào làm gì, chỉ đành bỏ chạy cho qua.

“Ế, bên kia có mỹ nhân kìa” giọng nói như cất lên từ cõi u linh, vang vọng đến lạnh sống lưng...

Nàng quay lại nhìn thì ngỡ ngàng, hai tên đó có gương mặt thực ghê gớm. Hoàn toàn không thể nhìn thấy đôi mắt nữa, chỉ là một mảng thịt thối rửa loan lỗ vết máu...

“Aaaaa...” tiếng thét chói tai của nàng vang lên. Sau đó cảm giác như linh khí đang dần cạn kiệt. Trước mắt là một mảng tối đen.

... ..

“Mỹ nhân, dậy đi, hầu hạ bổn vương...” tiếng nói ngọt ngào, nhưng ẩn chứa đầy dục vọng chiếm hữu.

Đôi mắt phượng đẹp của nàng mở ra, không thể tin nhìn người trước mắt:

“Nè, người là ai? Tại sao bắt ta?” nói rồi vội thoát khỏi vòng ôm của người nọ.

“Mỹ nhân, đây là địa bàn của ta. Nàng chạy không thoát đâu. Còn việc ta là ai, nàng chết rồi gặp Diêm Vương mà hỏi” hắn cười ái muội nhìn nàng.

“Chết tiệt, Diêm Vương là cháu trai phụ hoàng ta, hắn dám bắt ta đến đó sao? Khôn hồn thì mau thả ta ra. Nếu không lúc đó người chết không chỗ chôn, thả ra...”

Nàng ầm ức nhìn tên điên kia. Nghe cách xưng hô thì nàng đoán hắn là đại yêu quái. Nhưng hắn là con gì chứ?

“Mỹ nhân, phụ hoàng nàng là ai?”

“Phụ hoàng ta...” nói đến đây nàng chợt ý thức được lời nói bèn ngang bướng nghênh mặt hỏi lại y.

“Phụ hoàng ta là ai liên quan gì người? Thả ta ra...”

Hắn cười thâm, ta chỉ sợ bắt phải tiên tử trên thiên giới, nhưng mà cô gái trước mặt chỉ có vẻ đẹp là hơn người hoàn toàn không có pháp lực. Bất quá cũng chỉ là một đóa hoa nơi nhân gian mà thôi.

“Nàng ngoan ngoãn, nghe lời hầu hạ bốn vương cho tốt đi”

“Đê tiện, thả ta ra mau...” nàng hét ầm lên. Chợt bên ngoài có tiếng gõ cửa:

“Tôn chủ, bên ngoài có Thánh quân giá lâm. Người bảo muốn gặp ngài để nói chuyện”

Nghe xong thì mặt của hắn đại biến, trước nay chưa từng thấy qua Thánh quân, chỉ nghe đồn rằng người này giết người như cỏ rác.

Nhưng hắn trước nay luôn trung thành với Ma giới chưa hề đắc tội với người của Ma giới. Hôm nay sao Thánh quân lại đặc biệt đến tìm hắn.

Vội buông nàng ra, rồi hắn biến mất sau cánh cửa.

-Đại Sảnh-

Từ xa nhìn lại, một nam tử vận hắc y, thắt lưng bạch ngọc màu lục. Trên người tản ra sát khí bức người, mái tóc đỏ cũng vì thế mà trở nên yêu nghiệt hơn.

“Thánh quân, ngài tìm thuộc hạ có việc gì chỉ giáo?” hắn đứng cách xa nam tử kia nhưng vẫn còn thấy lạnh run.

“Người...dám bắt người của bốn tọa. Không muốn sống nữa? Đúng chứ?” giọng nói nhẹ nhàng, trầm xuống nhưng khiến người nghe, đặc biệt là một tiểu yêu như hắn sợ đến quỳ rạp xuống đất, dập đầu: “Thuộc hạ nào dám bắt người của Thánh quân, thuộc hạ bị oan. Mong thánh quân minh xét”

Nam tử kia nâng nhẹ ngón tay vẽ một vòng tròn trên không trung. Nháy mắt tên tiểu yêu kia đã ở lơ lửng trên không, tay ghì chặt lấy cổ mình.

“Bốn tọa cho người cơ hội, người còn không mau nói, nàng ở đâu?”

Nghe từ “nàng” của hắn tên tiểu yêu mới vỡ lẽ hóa ra là vị mỹ nhân hắn vừa bắt được...

Chỉ là một nữ nhân dung mạo có chút xuất chúng, không ngờ còn lấy lòng được một mỹ nam đứng đầu Ma giới. Xem ra nàng kia không tầm thường.

“Thánh quân, hôm nay thuộc hạ chỉ bắt được một mỹ nhân. Thân vận lam y...” câu nói còn chưa xong cổ đã truyền đến một trận đau nhức

“Khốn kiếp, người đã làm gì nàng rồi? Hôm nay bốn tọa sẽ xử lý người thỏa đáng.” Nam tử gầm lên, đôi con ngươi đỏ thẫm hừng hực sát ý.

“Cô ta...đang...ở phòng...thuộc hạ...” tên tiểu yêu khó khăn lắm mới nói được.

“Người đâu...đem tên này về Ma giới theo luật mà trừng phạt cho bốn tọa. Kể dưới trướng ta mà dám hoành hành ngang ngược?”

Hắn lạnh nhạt bỏ lại một câu khiến tên tiểu yêu kia đau xót...

•

“Uyên nhi...nàng tỉnh đi” hắn bước vào vội đến bên giường đỡ nàng dậy.

“Huynh là...gương mặt này, Lưu Khải là huynh sao?” nhưng nàng nhìn đến mái tóc kia thì ngỡ ngàng.

“Không phải! Tóc Lưu Khải không phải màu đỏ, người là yêu quái. Người cùng một phe với tên kia...là muốn cưỡng bức ta...tránh ra đi...đi đi!!!”

Nàng lắc đầu lia lịa, lùi đến đầu giường bên kia, định lùi tiếp thì nghe hắn nói chột khựng lại.

“Là ta có lỗi với nàng, lẽ ra hôm đó phải đi theo bảo vệ cho nàng nhưng...ta đã không làm thế” đôi con ngươi đỏ thắm lóe lên một tia ôn nhu hiếm thấy.

“Nàng biết tại sao linh lực của nàng không sử dụng được không?” hắn lại hỏi. Rồi lẳng lặng nhìn về phía nàng.

Nàng lắc đầu.

“Ta phong ấn sức mạnh của nàng. Là muốn cho nàng thoải mái vui vẻ ở đây, nào ngờ...” câu nói của hắn còn chưa dứt thì bên ngoài đã có một trận gió lớn, kèm theo sấm chớp từng đợt. Hắn cau mày, nâng ngón tay lên dùng pháp lực đóng cánh cửa nhưng bên ngoài vọng vào tiếng nói “Nam Cung Ngạo Thiên, Thiên Đình với ngươi không thù cũng không oán. Hà cớ bắt người của chúng ta?”

Nghe giọng nói hắn cũng đoán được là ai, nàng cũng thế.

“Bổn tọa chưa từng hại người của Tiên giới các ngươi, cho dù hôm nay ta có bắt một người? Vậy thì đã sao?” hắn mở miệng, đôi môi mỏng khẽ nhấp.

Hắn có thể bình tĩnh nhưng nàng thì không thể nữa rồi, vội chạy đến níu cánh tay của hắn.

“Ta biết ngươi là Thánh quân Ma giới, van ngươi đừng để bọn họ bắt ta. Ta không muốn về đó...không muốn” nàng nức nở cầu khẩn hắn thế này, là một kẻ vô tình cũng bị lay động mất rồi.

“Nàng yên tâm, có ta ở đây bọn họ sẽ không bắt được nàng đâu” hắn nhìn nàng với ánh mắt đầy nhu tình, cuộc đời này của hắn từ nay sẽ chỉ sống vì nàng...

“Ngạo Thiên, ta đã làm gì mà khiến ngươi hi sinh vì ta như thế? Ta chỉ là một tiên tử nhỏ nhoi, ngươi không nên...” câu còn lại bị nàng nuốt nghẹn rồi. Hắn cúi xuống hôn lên cánh môi anh đào của nàng. Nụ hôn kia như trừng phạt nàng vậy.

Hồi lâu, hắn đứng dậy bước ra ngoài. Nụ hôn kia khiến hắn lưu luyến nàng, Uyên nhi, hôm nay lỡ ta không thể sống cạnh nàng nữa thì hi vọng nàng sẽ nhớ ta...

“Nam Cung Ngạo Thiên, ngươi trả người cho Tiên giới đi, nếu không đừng trách chúng ta ra tay độc ác” Cả bát tiên cũng đến nghênh chiến cả rồi, bảo hắn chạy đằng trời cũng không thoát.

“Ta-không-giao-người” hắn gằng từng chữ. Khóe môi nhếch lên khinh miệt.

“Người...không giao Ngũ Công Chúa ra thì ngươi sẽ chết rất khó coi đó” một vị trong Bát tiên lên tiếng.

“Bổn tọa sao phải giao nàng ra? Nàng sắp làm Hoàng hậu của Ma giới rồi, dựa vào các ngươi...hừ...lấy tư cách gì đến đây chất vấn bổn tọa?”

Hắn cười lạnh nhìn 8 vị tiên kia. Một lũ vô năng!

“Họ Nam Cung kia, đừng có ở đây hồ ngôn loạn ngữ. Công chúa của chúng ta là lá ngọc cành vàng. Sao có thể chấp nhận làm Hoàng hậu người chứ. Ta thấy là người đang mơ mộng giữa ban ngày thôi” một vị tiên nữ lên tiếng giọng chỉ trích.

“Ai nói bổn công chúa không ưng thuận. Ta mới chính là muốn ở với chàng đó” phong ấn đã được giải, giờ đây là lúc nàng bước ra giúp hắn.

“Uyên nhi...nàng...” hắn ngỡ ngàng, không thể tin được nàng giúp hắn chống lại Tiên giới.

“Ngạo Thiên, ta nghĩ thông rồi! Chàng phải chẳng bắt ngờ lắm. Trước đó ta thật không muốn gả cho một ma đầu như chàng nhưng hôm nay gặp rồi. Quả là lời đồn chỉ là lời đồn” nàng mỉm cười nhìn hắn.

Chúng tiên kinh ngạc, ngũ công chúa điên sao?

“Ngũ công chúa xin theo chúng thần về Tiên giới” bọn họ đồng thanh nói, giọng lo lắng.

“Về nói với phụ hoàng bốn công chúa bất hiếu không thể phụng dưỡng ngài cùng mẫu hậu. Hôm nay ta đã quyết, tuyệt đối không thay đổi. Đi đi!” nàng nói lời đó mặt không thay đổi, nhưng trong tâm đang sóng cuộn dữ dội. Nàng làm vậy đúng hay sai?

“Uyên nhi, ta sẽ giúp nàng hoàn thành tâm nguyện. Đi, chúng ta đi!” Ngạo Thiên kéo nàng đi, không để mắt đến chúng tiên đang sững sờ. Ngọc đế chỉ hạ lệnh động thủ với Nam Cung Ngạo Thiên, chứ không hề nói động thủ với Ngũ công chúa. Chuyện đến nước này, biết phải làm sao?

Trên trời bỗng sáng rực, một con linh điểu màu tím bay đến trước mắt Ngạo Thiên, hiện ra hình dáng một nữ nhân xinh đẹp, mày liễu nhìn hấn khe nhú.

“Ca, huynh thật kỳ lạ. Bảo xuống núi mua chút đồ mà lại chạy đến đây, đến bên tiên tử tỷ tỷ. Huynh ghét muội rồi sao?”

Ngạo Thiên vừa thấy tiểu muội muội này như thấy khác tinh vậy. “Lan Châu, muội về đi, nơi đây không phải để vui chơi. Ngoan, nghe lời ca ca”

Nữ tử tên gọi Lan Châu khẽ lắc đầu nhìn ca ca “Muội sẽ giúp huynh giết hết bọn đáng ghét kia, huynh dắt tiên tử tỷ tỷ đi đi”

Ngạo Thiên cả kinh “Muội nói bậy gì vậy. Muội đánh không lại bọn họ đâu.”

Tính cách Lan Châu hẳn biết chỉ là ham chơi, tu vi của muội ấy thuộc hệ Hỏa. Sư mẫu dạy dỗ Nhuyễn Huyền Thuật Pháp rất cẩn kẽ cho nàng, nhưng học mãi không vào. Hôm nay lại dám khiêu chiến với Bát Tiên, chẳng khác nào châu chấu đá xe chứ.

“Về đi, đừng ở đây làm loạn. Ca nói mà muội không nghe sao?”

Thấy hấn nổi giận, Uyên nhi nhìn sang nữ tử tên Lan Châu cũng thấy không khả quan, vội khuyên

“Lan Châu muội muội, muội có thể chống lại Bát tiên sao?”

Lan Châu gạt mạnh, nàng không sợ Tiên giới, một chút cũng không.

7. Chương 7: Thiên Trì Đọa Kiếp

“Ta không sợ, đường đường là nữ nhi của Nam Cung gia tộc, ca ca của ta mạnh thì ta cũng không yếu hơn huynh ấy. Các người lợi dụng lúc ca ca bị thương ra tay ngoan độc, hành động đó có được xem là chân chính không?” Lan Châu nhếch mép cười, nàng từ lâu đã không thích gì Tiên giới, hôm nay ra tay nhổ cái gai trong mắt...

Bát tiên cứng họng, chẳng ai nói được gì...

“Muội muội, Bát tiên không dễ đối phó. Hãy cẩn thận!” Uyên nhi vỗ nhẹ vai Lan Châu. Cô bé này thật giống nàng, ương bướng ngang ngược, xem trời bằng vung.

Lan Châu cảm thấy rất mến vị tiên tử này, dù nhìn qua Lan Châu cũng biết nàng ta chưa yêu ca ca thật lòng. Nhưng chưa cũng không có nghĩa là không.

Uyên nhi cười, nụ cười rực rỡ, nàng cuối cùng cũng phụ Tiên giới, các tỷ muội của ta, Uyên nhi xin lỗi mọi người...ta cũng là thân bất do kỷ mà thôi!

“Bốn công chúa nói rồi, các người nếu muốn bức ta đến đường cùng thì cứ xông lên. Thiển Hạ, bà đến đây trước cốt tiên của ta đi! Hay...các người muốn ta nhập ma thì mới chịu đi” nàng chỉ về phía bát tiên, nữ nhân tên Thiển Hạ là người đứng đầu bát tiên, uy quyền sinh sát của các tiên tử nằm trong tay bà ta.

“Ngũ công chúa, Thiển Hạ không dám tước cốt tiên của người. Vương mẫu có lệnh nếu công chúa không nghe theo thì đừng trách Vương mẫu ra tay không nương tình mẫu tử” Thiển Hạ rũ mi xuống nói, Vương mẫu là đang muốn che chắn cho nữ nhi của bà đó.

“Ý ta đã quyết, không thay đổi nữa. Các người...cứ về nói lại với phụ hoàng như thế đi” nàng đã không thể quay đầu rồi. Không muốn về lại chốn bồng lai tiên cảnh trăm năm một sắc như vậy.

“Uyên nhi, nàng là đang lưu luyến sao?” Ngạo Thiên dịu dàng đến bên cạnh hỏi han nàng.

“Ta...ta không có gì lưu luyến cả, Tiên giới không thể ở được nữa. Chi bằng theo huynh đi du sơn ngoạn thủy, xem ra còn tốt hơn” nàng vui vẻ cười nói với hắn, đâu biết bây giờ trong mắt hắn chỉ biết có nàng.

“Nàng đồng ý theo ta?” hắn ngạc nhiên hỏi.

Nàng không nói chỉ khẽ gật đầu xem như đã chấp thuận.

“Uyên nhi, muội thật muốn đổi nghịch cùng phụ hoàng a? Muội nghĩ kỹ đi, không thể nói bậy được.”

Mắt mọi người đều chuyển về phía phát ra giọng nói. Một nữ tử áo lục, mắt ngọc mi thanh. Sắc đẹp thanh thoát, chẳng ai khác ngoài nàng công chúa ngày thường lãnh đạm - Lục nhi.

“Tỷ, đến đây làm gì? Nếu để khuyên muội về lại Thiên Đình thì tỷ thua rồi..” Uyên nhi chặn trước. Đây là vị tỷ tỷ nham hiểm nhất trong các vị tỷ muội của nàng a.

“Tỷ đến là để tìm nhân duyên của tỷ. Không rảnh để khuyên ngăn muội đâu đồ ngốc, tỷ không rảnh đến mức đó. Chỉ là thuận miệng hỏi thôi!” Lục nhi mỉm cười, tiên tử chốn Tiên giới hỏi ai sánh bằng các công chúa của Vương mẫu?

“Tỷ chưa xem nhân duyên ở chỗ Nguyệt lão!?” nàng cả kinh hỏi lại.

“Ta không gấp gáp như muội biết sớm để rồi tránh, rồi né cuối cùng cũng thế thôi” nàng cười trừ cho qua rồi vội biến đi mất, nhưng không quên đem đến Nữ Oa hộ thể cho nàng. Tứ công chúa lúc nào cũng lo lắng chu đáo như vậy...

Nàng vui mừng nhìn Lục nhi “Tỷ, tỷ thật sự hạ phạm?”

“Muội thấy Tứ tỷ có khi nào nói đùa không?” Lục nhi vô tư hỏi mà đâu biết tự này giờ có người nhìn nàng không chớp mắt.

“Tứ công chúa! Tại hạ là...” hắn bước đến gần nàng giới thiệu nhưng còn chưa nói xong nàng đã cắt lời.

“Ta nói rồi, đừng có đi theo ta nữa”

“Công chúa là người có ơn cứu mạng tại hạ. Tại hạ cảm kích vô cùng, không biết lấy gì đền đáp ân tình của người...” hắn chân thành nói.

“Vậy...ngươi là người phạm quen với chốn này. Hay ngươi đưa ta đi chơi đi” nàng nũng nịu đáp, không biết vị muội muội thân yêu đang nhìn với đôi mắt chữ O miệng chữ A. Tứ tỷ mà cũng có lúc thế này???

Nam nhân luôn đi theo Lục nhi tên Trọng Tuấn, là hảo hán tử của Đường kim hoàng thượng đại đường Lý Hiến. Vì chống lệnh mẫu hậu của y, khiến y rơi vào kết cục bi thảm.

Nàng thấy thương xót cho số phận ấy nên đã ra tay tương trợ mới cứu được hắn.

“Đi thôi”

.....

Hai người họ vừa đi làm chứng tiên một phen khốn đốn. Các vị công chúa không thể nào ngang ngược thế được? Vương mẫu ngày thường thương yêu cưng chiều các nàng, đã chiều hư các nàng rồi.

Thiển hạ lớn giọng “Ngũ công chúa, xin theo thần về Tiên giới”

“Các người muốn bắt nàng, bước qua xác của bổn tọa rồi hắn nói”

Hắn cau mày hướng Bát tiên, thanh đoản kiếm một sắc đỏ cũng vì đó mà tăng thêm sát khí. Trong lục giới, không ai không biết Ma kiếm thần cổ, sức mạnh uy chấn thiên hạ.

Bát tiên đều đồng thanh hô “Lên”

Thiên Hạ ra lệnh “Bày Bát Bỏ trận”

Lúc này, đám người của Uyên nhi, Ngạo Thiên và Lan Châu đang bị vây trong trận pháp.

Đá Nữ Oa cảm ứng được sức mạnh lớn liền run lên trong tay nải của nàng. Bổng xung quanh nàng hiện ra một vầng sáng xanh biếc. Đá nữ oa là loại cổ vật dùng để vá trời. Tương truyền rằng trong Lục giới ai cầm được nó thì sức mạnh sẽ đột nhiên tăng lên. Vương mẫu yêu quý Tứ công chúa liền đem nó tặng cho nàng, hôm nay chính nàng lại tặng cho muội muội - Uyên nhi.

Thiên Hạ lợi dụng thời cơ, lúc Ngạo Thiên sơ sẩy liền dụng tám phần lực đánh về phía hắn, nào ngờ biểu muội của hắn từ xa đã trông thấy liền đánh lén bà ta từ phía sau.

“Phụt...” Thiên Hạ phun ra một ngụm máu tươi vấy khắp một thân xiêm y trắng muốt.

“Đồ dê tiện, người dám ra tay với ca ca ta? Muốn chết phải không?” Lan Châu nghiêng răng nghiêng lợi, mẫu thân của nàng cũng từng chết thảm dưới tay lũ tiên giới đáng chết này.

“Muốn giết cứ giết!” Thiên Hạ ngoan cố nói, ngàn năm sống tại Tiên giới chưa từng sợ cái chết. Hôm nay gặp một muội tử của ma đầu, cũng thế thôi.

Lan Châu không nhịn được, liền sử dụng “Nguyệt Băng tâm pháp” bí truyền của Ma tộc. Khi nàng vừa xuất chiêu, vô số cánh hoa đào mang một sắc yêu mị tung lên. Giữa không trung là một quang sáng màu tím bắn thẳng về phía vị tiên trưởng Thiên Hạ.

Trúng sát chiêu khiến bà ta cảm cực không nổi. Vội vàng vận công trị thương nhưng vô ích.

“Người trúng Nguyệt Băng huyền chi của ta, càng vận công độc càng phát tác nhanh. Ngồi như thế mà chờ chết đi...hahaha” Lan Châu nhìn bằng nửa con mắt, khinh khi cười nhạo.

“Muội muội chàng ra tay thâm độc, sắp hơn chàng rồi” Uyên nhi vội đùa giỡn cùng Ngạo Thiên.

“Ta đây thân là ca ca, mà muội muội ác độc thế này cũng một phần ảnh hưởng từ vị ca ca ta đây” hắn cũng vui vẻ đáp lại.

“Mau, đi giúp muội muội của huynh đi a” nàng kéo theo hắn giúp đỡ Lan Châu.

Hôm nay nếu đã chống đối Thiên đình rồi thì không sợ Thiên quy nữa. Nàng sử dụng Kính Thiên thuật để đánh lại Bát Tiên. Còn phía bên Ngạo Thiên vẫn đang ra tay kịch liệt, từng chiêu đều tung đòn chí mạng khiến đối phương không kịp trở tay. Quả thực không phải là hư danh!

“Dừng tay lại” chỉ ba từ vồn vện khiến mọi người cả kinh. Vương mẫu đích thân đến đây hắn là chuyện này không nhỏ nữa rồi.

“Tham kiến Vương mẫu nương nương!” Bát tiên đều quỳ xuống hành lễ. Riêng chỉ có nàng và hai huynh muội Nam Cung không quỳ. Nàng đâu có tư cách quỳ...

“Uyên nhi, con thật sự muốn cùng hắn ...” Vương mẫu nhìn nàng rồi lại quay sang nhìn Nam Cung Ngạo Thiên.

“Mẫu hậu, người từng nói với con rằng người luôn ủng hộ con. Tại sao người lại phái Bát tiên xuống bắt con về? Con không muốn” nàng cứng đầu không chịu chấp thuận. Vương mẫu cười hiền từ

“Thánh quân Ma giới chính là đối tượng của con?”

Nàng nhìn hắn mỉm cười, gật đầu nhẹ.

“Được, vậy con theo nó về Ma Cung đi. Trước khi đi, hứa với ta một chuyện. Phải khiến hắn dừng giết người nữa, dùng tình yêu của con mà cảm hóa hắn. Rõ không?” Vương mẫu cũng không muốn bức nữ nhi của mình vào đường cùng. Thiên quy cũng có thể sửa đổi mà.

“Mẫu hậu, con hứa..nhưng người thật sự đồng ý ư?” nàng không thể tin hỏi lại....

Bà chỉ nhẹ gật đầu, mỉm cười đầy vui vẻ.

“Mẫu hậu, vậy con đi đây” nàng vội kéo hắc cùng đi, không quên kéo luôn cả Lan Châu theo.

“Ê, nè Ngũ muội, cứ thế mà đi sao?” giọng nói đó rất ư là quen thuộc không ai khác ngoài vị tam công chúa nổi tiếng lục giới - Huyền nhi. Đi bên cạnh nàng còn có cả nhị công chúa Trinh nhi.

“Hi, Tam tỷ lâu rồi không gặp. Tỷ tỷ vẫn khỏe chứ?” Uyên nhi chạy đến ôm chầm lấy tỷ tỷ mình. Nàng mong chờ gặp lại tam tỷ lâu lắm rồi.

“Tỷ vẫn khỏe. Hôm nay đến đây là để thỉnh xin mẫu hậu một chuyện” Huyền nhi tươi cười hướng phía Vương mẫu.

“Chuyện của con, ta hiểu rồi cũng thấu rồi. Quang nhi là một người tốt, đợi nó lịch kiếp xong ta sẽ cho con toại nguyện” Vương mẫu hiền từ cười, hôm nay bà chống lệnh của phu quân nhưng cũng là vì các công chúa mà bà yêu thương thôi. . .

“Mẫu hậu, người hạ lệnh sửa thiên quy đi, chúng con muốn xuống nhân giới chơi” Trinh nhi thường ngày nghiêm túc hôm nay cũng mở miệng xin. Nhân giới rốt cục có gì vui ?

“Uyên nhi, nàng hay là đừng cùng ta trở về Ma cung làm gì. Nơi đó không thích hợp với nàng đâu” Ngạo Thiên khó xử nói. Hắc không muốn hủy hoại thanh danh của nàng. Một ma đầu như hắc, làm sao đem đến cho nàng hạnh phúc. Làm sao có thể chứ...

“Chàng...đang nói gì thế?” Uyên nhi lấp bắp. Chàng là đang không cần nàng ư? Nàng làm gì sai mà khiến chàng chán ghét vậy?

“Ta nói, nàng không cần về ma cung nữa. Theo ta về đó sẽ không tốt cho nàng đâu. Hiểu không?” hắc đau đớn nhìn nàng. Hắc cũng không muốn việc như thế này xảy ra, nhưng phải lấy đại cục làm trọng.

“Chàng, nói thế mà nghe được sao? Trước đó ai luôn đuổi theo ta, ai luôn lo lắng vì ta...tại sao giờ lại muốn thay đổi.” hắc làm nàng đau lòng quá. Ngạo Thiên, thà người đừng đến cạnh nàng. Nếu đã đến rồi sao lại muốn bỏ đi...

“Ca ca, huynh điên rồi, điên thật rồi!!!!” Lan Châu đánh vào vai hắc. Hắc không tránh cũng chẳng có ý muốn tránh.

Tất cả là lỗi của hắc, biết rõ nàng và hắc không thuộc về nhau, nhưng vẫn không muốn xa nàng. Có lẽ do hắc ích kỷ, nhưng vì nàng thì hắc nguyện ý.

“Nếu chàng cho là ta không xứng với chàng. Vậy hay là để ta biến thành người phạm, sống một đời không lo âu đi” nói rồi nàng cười mây đến bên Thiên Trì...

Nước Thiên Trì khiến vạn vật biến tan, khiến tình yêu đẹp dễ trở nên lụi tàn. Cũng khiến trái tim nàng tan nát.

Hôm nay, là hắc không cần nàng trước. Nàng sẽ để hắc ân hận cả đời. Vĩnh biệt.

Bóng dáng áo lam biến mất trong sương khói huyền ảo. Nàng đi đến nơi nàng muốn đến - nhân giới.

Hắc trở mắt nhìn người mình yêu nhảy xuống Thiên Trì. Lòng của hắc từ lúc nàng biến mất cũng đã tan nát rồi. Uyên nhi, nàng thật nhẫn tâm!

Vương mẫu ghen lời, đưa con gái ngọc ngà của bà lại vì một tên Ma tôn mà hi sinh cả cốt tiên. Tình yêu là thứ khiến cho con người ta lao đao khổ sở như thế sao?

Chấp niệm của Uyên nhi quá sâu nặng. Không thể hóa kiếp người mà phải chịu cực khổ ở Ngọc Động phong. Làm một tiểu hồ ly nhỏ bé.

Đối với nàng hồ ly nhỏ lúc này, được tu luyện để sớm ngày thành người là niềm mong ước lớn lao.

8. Chương 8: Hoa Nguyệt Lâu

“Minh Nguyệt, nghỉ tay chút vào dùng cơm cùng di nương đi” Lữ phu nhân gọi con gái vào nhà.

Lữ thị nổi danh về nghề rèn binh khí phục vụ chiến tranh. Nhưng lão gia nhà này vừa qua đời. Khiến những vị khách quen ít có khi lui đến mua vũ khí nữa.

Sinh thời, lão gia có một thiếu chủ tên Lữ Vân, song thời gian sau đó, trong lúc lần đi săn gặp được một bé gái bên đường. Lữ phu nhân thương xót liền nhận về nuôi dưỡng. Đó cũng chính là Minh Nguyệt của hôm nay.

Nàng cảm động trước ân tình của cha mẹ nuôi, liền hết sức mình chăm sóc lão gia cùng phu nhân. Còn vị Lữ Vân thiếu chủ cũng được nàng chăm sóc rất chu đáo.

“Dạ, con đến đây ạ!” Minh Nguyệt vui vẻ cười, mẹ nuôi tốt với nàng nhất. Dù biết mình vốn không phải con người nhưng nàng sinh ra chắc chắn không phải để hại người. Nếu không sao ông trời lại để nàng tu luyện được thành người chứ.

“Đừng làm việc quá sức, con còn nhỏ...”

“Di nương, Minh Nguyệt đã gần mười tám rồi. Người không cho con làm vậy để đến khi nào?” nàng nhoẽn miệng cười. Nụ cười hồn nhiên khả ái khiến người ta chết lặng.

“Con muốn sao thì tùy, lớn rồi đủ lông đủ cánh rồi không cần di nương nữa chứ gì...” Lữ phu nhân xụ mặt, bà thương yêu nhất chính là con bé này. Tính tình ngay thẳng thật thà, không hề biết nói dối. (Uyên Trâm: Tỷ ấy nói dối việc mình là người ạ)

“Minh Nguyệt, dùng bữa xong muội đi với huynh đến một nơi nhé” Lữ Vân ngô ý.

“Được!” nàng đơn thuần đầu nghĩ sâu xa, càng không cảm thấy lạ khi người thường ngày hay vui đùa cùng nàng sẽ làm gì nàng.

.....

“Giao dịch này được chứ?” Lữ Vân nói với tên hắc y nhân bên cạnh.

“Cũng tạm, cô nương kia chắc chắn còn xử nữ?” hắc y nhân hỏi kỹ càng.

“Muội muội nuôi này của bổn thiếu chủ tuyệt đối còn bằng thanh ngọc khiết” hắc tà mị cười, bán Minh Nguyệt mà kiếm được một khoảng tiền lớn thì hắc đại chi mà không bán quách đi cho rồi.

Rồi hắc đi về phía muội muội hắc, hướng nàng mời “Minh Nguyệt, muội vào trong đi”

Nơi hắc chỉ là một tửu lâu, hắc kéo gấp nên nàng chẳng kịp nhìn kỹ bằng hiệu.

Tửu lâu: quán rượu.

“Huynh kéo muội vào đây làm gì..? Nè, Vân ca?” nàng ra sức đẩy tay hắc ra, nhưng mà dường như càng đẩy càng khiến hắc siết chặt không buông.

Trực giác mách rằng sắp có chuyện không hay xảy đến với nàng. Nhưng một con tiểu hồ ly như nàng làm sao biết sắp xảy ra chuyện gì?

“Muội muội, ngoan ngồi yên ở đây chờ ca một lát” hắc đưa nàng đến một căn phòng phía cuối dãy. Nàng cũng ngoan ngoãn ngồi yên, chờ hắc trở lại.

Nhưng hắc chưa về liền có một hắc y nhân bật mặt xông cửa vào. Tên đó liền tiến đến gần nàng, dùng mảnh vải trắng...sau đó thì nàng chẳng còn biết gì nữa.

-Thành Trường An-

Trường An nổi tiếng với hàng loạt sông bạc cùng những kỹ viện xa xỉ.

Cái tên Hoa Nguyệt lâu đã không còn xa lạ gì với đám công tử lông bông, thiếu gia ăn chơi trác táng cả.

Mấy năm gần đây, Di Cầm - Bà chủ của Hoa Nguyệt lâu đang rất lo lắng. Năm trước, hoa khôi của Hoa Nguyệt lâu là Bạch Yến Yến chết vì bệnh nặng khiến kinh doanh của bà sa sút hẳn. Các công tử thiếu gia đã không còn đến đây nhiều nữa.

Nhưng hôm trước có một người đến đây nói sẽ bán cho bà một mỹ nhân. Vì gia cảnh nên mới phải tìm đến thanh lâu của bà...

“Ta biết người...đang cần một mỹ nhân quốc sắc thiên hương. Ta có thể cho người, nhưng giá cả...chà hơi cao đấy!” tên hắc y nói với Di Cầm.

“Cao? Là cao thế nào?” Di Cầm hỏi lại, không biết sao bà rất có hứng thú với cuộc giao dịch này a!

“Ba vạn lượng bạc thôi” hắc y nhân nói một cách dễ dàng. Nhưng sắc mặt của Di Cầm đã từ trắng sang xanh rồi đen luôn.

Ba vạn lượng bạc không phải là quá lớn với bà nhưng mà ...nhỏ thì không nhỏ đâu. Vả lại còn chưa được nhìn thấy mặt cô nương kia ra sao, làm sao dám nhận bừa chứ.

Hắn nói hôm nay sẽ dẫn người đến cho bà gặp mặt, tiện thể lấy bạc luôn thể.

“Di Cầm, đây là tiểu mỹ nhân mà ta nói với bà” hắn vác nàng để lên ghế quý phi. Di Cầm vừa thấy liền động lòng. Quả là một mỹ nữ, cánh môi đỏ mọng, da trắng tựa tuyết. Lúc ngủ lại đẹp đến mê mết.

“Cô nương ấy, tên gọi là gì?” Di Cầm quay sang hắc y nhân cười hỏi.

“Lữ Minh Nguyệt” hắc y nhân cười nói. Thế là đã sắp hoàn thành giao dịch rồi.

“Tên cũng thực đẹp đi” Di Cầm nói rồi lớn tiếng gọi bọn hạ nhân mang ngân phiếu lên đưa cho hắc y nhân. Hoa Nguyệt lâu sẵn sàng bỏ tiền mua một mỹ nhân về, không chút e ngại.

→ Lữ Phủ ←

“Gì cơ? Minh Nguyệt bị người lạ mặt bắt đi rồi sao?” Lữ phu nhân chấn động, nàng là đứa con bà thương yêu nhất, từ lúc nhỏ đến lớn chưa từng bước ra khỏi phủ, nếu là gây thù chuốc oán với ai thì hẳn sẽ không có khả năng.

“Tên đó võ công cao cường, Vân nhi đuổi theo không kịp. Nương, người đừng quá đau lòng...” Lữ Vân nhẹ giọng như thể đau đớn lắm vậy. Hắn phải làm thế cho nương không sinh nghi ngờ hắn.

“Con bảo ta làm sao đây? Nguyệt nhi là đứa con gái ta yêu thương nhất...yêu thương nhất đó” Nước mắt chảy dài hai bên má, Minh Nguyệt a, con ở đâu???

“Nương, con đã phái người... khụ..khụ đi tìm muội ấy rồi. Không lâu nhất định sẽ có tin tức thôi” Lữ Vân dịu dàng an ủi nương.

“Vân nhi, dìu ta vào trong” Bà cau mày nói. Bà nhất định phải tìm ra Minh Nguyệt của bà.

• Hoa Nguyệt lâu •

Nàng mở to đôi mắt, cảnh vật xung quanh một sắc yêu mị, tựa động của yêu tinh...

“Cô nương, cô tỉnh rồi?” tiếng cửa phòng mở ra, rồi tiếp theo là giọng nói non nớt vang lên.

“Ta...đây là ở đâu?” Nàng ngáp ngừng hỏi cô bé kia.

“Chủ nhân của nô tỳ thấy cô nương ngất xỉu bên đường liền đưa cô về trị thương. Thương thế cô rất nặng đã nằm hai ngày một đêm rồi!” Tiểu nha đầu kia mỉm cười đáp.

“Ta ngất xỉu sao?” nàng ngu ngơ hỏi. Thật là quái lạ mà!

“Đúng a” tiểu nha đầu xác nhận lại.

“Người, có thể đưa ta đi gặp chủ tử người không?” nàng thoải mái hỏi. Biết họ không phải người xấu liền mạnh dạn hơn.

“Được chứ, nhưng trước hết người phải tắm rửa và thay y phục đã” tiểu nha đầu nhìn nàng cười cười.

“Trông ta nhem nhuốc quá! Được thôi, đi tắm!”

Mở cửa bước vào phòng tắm, đập ngay vào mắt nàng là đục bồn đầy cánh hoa hải lan vương vãi, tỏa mùi hương thơm ngát.

đục bồn: thùng tắm nha mấy bạn ^^

“Cô nương để nô tỳ hầu hạ người tắm” tiểu nha đầu bước đến gần nàng. Tay thoát xiêm y của nàng ra, ánh mắt tiểu nha đầu không khỏi cứng đờ. Thân thể của nàng quả là rất đẹp nha!

“Người nhìn gì vậy?” nàng cảnh giác dò hỏi, bị nhìn thế sao tránh khỏi thẹn thùng chứ?

“À không...người mau vào đục bồn đi để nô tỳ hầu hạ người ạ” tiểu nha đầu cúi mặt xuống, xấu hổ quá a.

Tiểu nha đầu cạo sạch thân thể cho nàng. Tắm xong cảm giác thoải mái mát mẻ lang rộng ra toàn thân. Thật sướng!

“Cô nương, mời thay y phục” tiểu nha đầu cầm đến một bộ Lục cảm sắc. Bộ xiêm y này thuộc hàng thượng đẳng. Nữ nhân thường không thể mặc được. Nhưng khi nàng mặc nó vào, vẻ đẹp càng được tôn lên.

Tiểu nha đầu tròn xoe mắt nhìn nàng.

“Cô nương...đẹp...” đến câu nói cũng không thể thốt lên được.

“Giờ thì có thể đi gặp chủ tử người chưa?” nàng đoán vị chủ tử kia rất thích người ăn mặc đẹp. Nàng đã ăn mặc đẹp thế này, nhưng nàng lại cảm thấy rất bất an.

“Chưa đâu, người cần phải chải tóc trang điểm lại nữa!” tiểu nha đầu cười cười giải thích.

Đi đến bên cạnh nàng, cô đặt một chiếc gương đồng. Cầm lấy chiếc lược, tóc của nàng vốn đã dài, nay lại vừa mượt mà...

“Cô nương, tóc người thật đẹp” tiểu nha đầu dỏ miệng khen nàng.

“Ta tên Minh Nguyệt, người chắc cũng có tên chứ?” nàng hỏi.

“Nô tỳ tên Tố Như, từ nhỏ đã không người thân. Được chủ tử thương xót đem về nuôi dưỡng” mặt mày Tố Như trầm hẳn đi.

“Thân thể của người cũng không khác ta là bao” nàng cũng ghen ngào. Nàng không phải con người, nhưng nàng cũng hiểu cảm giác của Tố Như lúc này.

“Thôi, bỏ đi, cô nương ngồi yên để nô tỳ trang điểm” Tố Như lấy lại ưu sầu, nở một nụ cười.

Nàng cũng im lặng...

Tố Như vấn tóc cao cho nàng rồi dùng mấy món trang sức đính lên. Trang sức màu vàng sang trọng nhưng lại rất cao quý. Lấy một mảnh giấy đỏ kẹp lên môi. Màu đỏ liền hiện lên ở bờ môi.

Xong xuôi mọi thứ, Tố Như đứng lên cung kính nói “Minh Nguyệt cô nương, xong rồi. Mời đi theo nô tỳ xuống gặp chủ tử”

Nói rồi Tố Như bước ra cửa, để nàng ngơ ngác đi phía sau. Nơi đây không khí ám muội, màu sắc hoàn toàn rục rịch. Nhưng nó có thể khiến con người ta chìm đắm trong đó.

Đi theo Tố Như xuống đến bậc thang cao ngất. Phía dưới tiếng cười nói huyền ảo cả một khoảng.

“Di Cầm, hôm nay nghe nói người mới cứu được một Mỹ nhân, cô ấy tên gì ạ?” Thủy Tiên một ca kỹ cũng khá nổi danh cất giọng hỏi.

“Ta đây cũng không biết cô ấy tên gì nữa!!” Di Cầm lắc đầu cười.

“Kìa kìa có phải cô ấy kia không?” Thủy Tiên hướng lên phía cầu thang chỉ về.

Cùng lúc ánh mắt mọi người hướng về phía đó. Một mỹ nhân đang đi xuống, nhất thời cả Dì Cầm cũng ngậm không được miệng. Đẹp đến độ hoa thấy cũng phải lui tụt vì không đẹp bằng nàng.

“Cô nương, đây là chủ tử nô tỳ” tiếng nói của Tổ Như phá tan không khí ngọt ngào, làm mọi người chợt tỉnh lại. Tổ Như chỉ về phía Dì Cầm.

“Cô nương tên gọi là gì?” Dì Cầm tươi cười nhìn nàng.

“Tên tiểu nữ là Lữ Minh Nguyệt” nàng nhẹ giọng đáp. Phu nhân thanh cao này là người cứu nàng ư, bà ấy cũng thật đẹp nha.

Mọi người sững sờ, những người mang huyết thống họ Lữ rất hiếm. Thuở Hán, có Lữ Lạc hay còn được biết đến với cái tên Lữ Trĩ là người đàn bà tàn độc nhất được ghi lại trong sử sách. Nhưng bà lại là người đứng sau công hiến sách lược cho phu quân khiến hắn chiếm được thiên hạ. Phong bà làm Hoàng Hậu.

“Cô nương mang... họ Lữ?” Na Huân cũng là một vũ cơ hỏi lại.

“Tuy nói mang họ Lữ, nhưng ta không phải con ruột trong gia đình” nàng cúi mặt nói.

Dì Cầm chợt hiểu một điều, có lẽ Minh Nguyệt không phải con ruột nên trong lúc túng thiếu liền đem nàng bán vào đây.

“Minh Nguyệt, cô đừng tủi thân nữa. Ở lại đây giúp ta mua bán, ta sẽ không bạc đãi cô nương đâu?” Dì Cầm mỉm cười với nàng, cho dù bà thấy thương nàng nhưng cũng phải làm nàng kiếm tiền giúp bà.

“Ta phải ở đây giúp người sao?” nàng ngạc nhiên, không phải nàng chỉ đến cảm tạ thôi sao. Thế nào lại thành ra ở lại chốn đây giúp bà ta chứ?

Dì Cầm liền dùng mưu kế, khóc thút thít.

“Minh Nguyệt, chỉ có cô mới giúp được Dì Cầm này thôi. Xin cô, van cô đấy!”

Nàng cảm thấy không quen khi người khác xuống nước năn nỉ thế này liền ưng thuận.

“Được, ta ở lại giúp bà là được. Nhưng ta phải làm sao để giúp đây?”

Thủy Tiên tươi cười nói “Minh Nguyệt a, việc cô cần làm ở Hoa Nguyệt lâu này là kiếm tiền cho Dì Cầm. Bán thân hay bán nghệ là tùy cô.”

Nàng vẫn mơ hồ, Hoa Nguyệt lâu này là đâu? Sao nàng chưa bao giờ nghe qua.

Dì Cầm lau lệ, giải thích “Đây là Hoa Nguyệt lâu, nơi mua vui của đám công tử. Việc của cô chỉ đơn thuần là đàn hát, nhảy múa. Cô muốn bán thân, hay muốn bán nghệ? Bán thân là hầu hạ các vị công tử, còn bán nghệ là mua vui cho bọn họ”

“Ta không muốn hầu hạ...” nàng thẹn thùng nói.

“Vậy cô nương bán nghệ đi, cô có tài năng gì? Mau nói...” Na Huân vui vẻ hỏi, ánh mắt nhìn nàng có ý bắt mồi.

“Ta chẳng có tài năng gì. Chỉ là lúc nhỏ đã rất yêu vũ khúc. Có thể múa được.” nàng khiêm tốn nói, người thông minh là không để kẻ khác biết mình là người thông minh. Nếu không sớm sẽ rước họa vào thân.

“Thế thì đi theo Thủy Bích đi, cô ấy sẽ giúp cô múa đẹp hơn nữa” Na Huân nói rồi chỉ về phía nữ tử này giờ vẫn luôn lãnh đạm. Nhìn mặt cô ấy tựa như băng tuyết nghìn năm không thể tan vậy đó.

Nàng chẳng chần chừ bước nhanh đến chỗ Thủy Bích ngồi.

“Thủy Bích cô nương, Minh Nguyệt xin thỉnh giáo nhiều ở cô nương”

“Được thôi, tối nay đến phòng ta sẽ chỉ dẫn cô nương múa vũ khúc.” Thủy Bích đến liếc cũng không liếc nàng một cái. Đứng dậy bước nhanh ra ngự uyển.

“Phòng của Thủy Bích ở phía đối diện, dãy thứ ba” Dì Cầm hướng dẫn nàng chỗ ở của Thủy Bích.

“Vậy ta sẽ ở đâu?” nàng khó hiểu hỏi.

“Minh Nguyệt tất nhiên sẽ không sống ở đây rồi. Phía sau là Túy Sinh Mộng Tử. Cô nương hãy đến đó ở đi!” Dì Cầm thản nhiên nói đâu biết tất cả ánh mắt ở đây đang nhìn nàng cảm phần.

Túy Sinh Mộng Tử là đâu chứ? Nơi đó nguy nga tựa cung đình, là nơi dành cho những nữ nhân có thân phận cao nhất ở Hoa Nguyệt lâu này. Minh Nguyệt chỉ là một kẻ mới đến, Dì Cầm đối xử như vậy là quá tốt đi.

“Dì a, sao Dì đối tốt với Minh Nguyệt thế?” Na Huân khinh miệt ném cho nàng một ánh nhìn. Chỉ là người mới đến mà dám cướp đi mọi thứ của chúng ta ư? Đừng có hòng, ta sẽ khiến ngươi...chết không có chỗ chôn.

“Huân nhi, Minh Nguyệt là người mới vả lại tuổi tác còn nhỏ. Các ngươi nên nhường nhịn lẫn nhau chứ!” Dì Cầm vỗ đầu nàng ta, khẽ cười.

“Dì Cầm, tôi sẽ giống như mọi người, không ở đó đâu!” Nàng cự tuyệt, nếu chỉ vì chốn ở mà làm mất lòng lẫn nhau, hẳn sẽ chẳng hay ho gì.

“Minh Nguyệt, ta không cho ngươi kháng mệnh. Lời ta nói ngươi không được cãi. Đã rõ chưa?” Dì Cầm lớn tiếng dạy.

“Ta...đã hiểu rồi, vậy cứ theo ý người vậy” nàng đành ngoan ngoãn nghe theo.

“Tổ Như, từ nay Minh Nguyệt cô nương sẽ là chủ tử mới của ngươi, đi theo hầu hạ cho tốt đi” Dì Cầm hướng Tổ Như nói.

“Nô tỳ tuân mệnh” Tổ Như cung kính đáp.

Nói rồi Tổ Như vội dẫn nàng đi tham quan xung quanh. Hoa Nguyệt lâu khắp nơi đều tràn ngập không khí ái muội! Nàng cảm thấy rất ghê tởm.

9. Chương 9: Lệ Oan Hồn

Tối đến cũng thật nhanh...

“Chủ tử, tối nay người có hẹn với Thủy Bích cô nương” Tổ Như nhắc nhở.

“Ta không có quên, ngươi mau đi chuẩn bị nước cho ta tắm đi, nhớ là đừng quá nóng” Nàng tươi cười dặn dò Tổ Như. Nàng là loài hồ ly, đặc biệt rất ghét nước quá nóng.

Sở dĩ nàng biết điều đó là do lúc còn ở Lữ gia, nàng đã tắm với nước quá nóng khiến khuôn mặt xinh đẹp gần như biến dạng, nàng không muốn hù dọa mọi người ở đây.

“Nô tỳ đã biết, cô nương xin chờ một chút” Tổ Như nói xong rồi nhanh chóng cáo lui.

Nàng ngồi thẩn thờ ngắm mưa phùn ngoài trời, qua khung cửa những ký ức mờ nhạt cứ chập chờn hiện lên...

Có một nam tử tuấn mỹ đến bên cạnh một nữ tử xuất trần đẹp tựa tiên nữ (Uyên Trâm: thì đúng là tiên tử mà!!! :)))

Nam tử kia nàng nhìn không rõ mặt, càng cố nhìn là lại càng mờ nhạt đi!

Bởi thế nàng không muốn nhìn nữa, cứ y như rằng đó là một kỷ niệm đau buồn nào vậy đó.

Lát sau, Tổ Như bước vào đưa nàng đi tắm rửa. Lúc sáng là hoa hải lan* nhưng bây giờ lại là hoa hồng thơm dịu nhẹ.

*hoa hải lan: một loại hoa có màu hồng chỉ nở trên thảo nguyên.

Nàng buông quơ hỏi nhỏ “Các ngươi thích tắm với hoa lắm sao?”

Tổ Như nghe vậy thì mỉm cười “Chủ tử, người đừng nói với nô tỳ là trước nay người chưa từng tắm với hoa đấy. Nô tỳ tuyệt đối sẽ không tin đâu”

“A, tại sao?”

“Bởi vì da chủ tử vốn rất đẹp và mịn nữa...nói không tắm với hoa ai sẽ tin người chứ?” Tổ Như đùa giỡn cùng nàng...

“A...” tiếng la thất thanh vang lên từ phòng tắm của nàng. Tổ Như trong lúc vô tình đã hắt cả một gáo nước nóng vào người nàng.

“Đi ra ngoài cho ta!!!” quát tháo cũng chẳng được gì đành đuổi cô ta ra trước rồi tính sau. Nàng không quên tạo kết giới ngăn cản bên ngoài biết sự tình bên trong.

Nàng thầm nhủ ‘không xong rồi, nước kia quá nóng, da sắp không thể hồi phục rồi...’

Vận dụng yêu khí tích lũy bấy lâu, nàng điều hòa chân khí về đan điền. Lập tức khôi phục lại làn da trắng nõn như trước. Nhưng đến đây thật khiến nàng ngỡ ngàng, phong ấn lúc còn nhỏ dường như cũng đã bị hóa giải rồi.

Cao giọng gọi Tổ Như vào “Vào đi”

Tổ Như bên ngoài nghe vậy liền cấp tốc chạy vào. Quỳ rạp xuống tạ tội “Chủ tử, xin người phạt nô tỳ đi. Là do nô tỳ lơ là đã khiến người bị đau.”

“Không sao, lần sau hãy cẩn thận hơn nhé!” nàng vuốt tóc của Tổ Như. Nếu có lần sau thì ta sẽ tiễn người về địa phủ sớm thôi.

“Chủ tử, chúng ta về phòng! Nô tỳ sẽ giúp người trang điểm thật đẹp” Tổ Như cung kính nói. Mới nhìn qua tưởng chủ tử hiền lành lắm, hóa ra cũng chỉ là vẻ bề ngoài giả tạo thôi, hừ.....

“Ta biết trong lòng ngươi giờ đây đang rất căm ghét ta. Nhưng ngươi phải nhớ lấy một điều rằng, cái mạng nhỏ của ngươi còn nằm trong tay ta. Muốn chết khó coi thì cứ thử ra tay với ta xem!” nàng nhẹ giọng nói, trên mặt không biểu hiện gì nhưng trong đôi mắt phượng mâu quang dần biến thành màu tím.

“Nô tỳ không dám!” Tổ Như chợt khựng hoảng. Suy nghĩ của ả mà vị chủ tử này cũng đọc được. Thật ghê sợ!

“Không dám thì tốt, hi vọng ngươi hết lòng vì ta” nàng cong môi cười miệt thị nhìn Tổ Như.

Đồ nhác gan cuối cùng chỉ là đồ nhác gan thôi!

“Trang điểm xong đưa ta đi gặp Dì Cẩm trước” nàng liếc nhìn Tổ Như một cái.

“Dạ vâng, thưa chủ tử” Tổ Như cúi mặt xuống nói, nàng sợ rồi, không dám nhìn đến chủ tử nàng nữa...

...

“Dì Cẩm a, có Minh Nguyệt cô nương đến tìm.” A Cẩm nô tỳ của Dì Cẩm vui vẻ vào báo.

“Mau, mau mời cô nương ấy vào” Dì Cẩm vừa nghe thấy phúc tinh của bà đến liền mừng rỡ.

Nàng hôm nay một thân lam y, thanh thoát xuất trần. Mái tóc thường ngày búi cao nay xõa dài tận chân, mượt mà.

“Dì a, tối nay Minh Nguyệt sẽ ra mắt mọi người. Nhưng con không muốn ở trong Hoa Nguyệt lâu này, chúng ta có thể ra ngoài không?” Nàng nũng nịu năn nỉ Dì Cẩm.

Dì Cẩm đối với nàng thương yêu vô cùng, nên không suy nghĩ lâu liền gật đầu đồng ý. Tối nay là một đêm trăng tròn, bà quyết định tổ chức tại Tây Hồ để đông đảo mọi người biết đến nàng, biết đến Hoa Nguyệt lâu.

“Con nghe nói trước đây có một cô nương tên Bạch Yến Yến - là hoa khôi múa Vũ khúc của Hoa Nguyệt lâu...sao cô ấy lại chết vậy a?” nàng ngẩn đầu lên hỏi Dì Cẩm.

“Nói chết do bệnh thì không đúng. Có thể nói do hồng nhan thì bạc mệnh...” nói đến đó đôi mắt bà đỏ au, Yến Yến là bà đích thân nuôi từ lúc còn nhỏ, là đích thân bà chăm sóc dạy dỗ. Thế mà nàng chết mất vẫn không thể nhắm vì uất hận quá sâu nặng.

Bà kể tiếp “Lúc đó, ở Thành Trường An có một vị thiếu gia tên là Lâm Thiên. Nhà của hắn có phụ thân làm quan nhị phẩm trong triều, hắn ỷ thế mạnh hiếp đáp dân chúng. Nơi đây dưới chân thiên tử mà hắn còn ngang ngạnh hống hách như thế đấy. Hắn thường xuyên đến Hoa Nguyệt lâu chúng ta xem vũ khúc, biết bao nhiêu cô nương của ta đã bị hắn chà đạp. Đến lúc hắn để ý Yến Yến thì con bé cự tuyệt ngay...nhưng tên đó hăm dọa nói nếu nó không hầu hạ hắn thì hắn sẽ cho người san bằng Hoa Nguyệt lâu...”

Nói đến đây thì nàng cũng đã hiểu, “Bạch cô nương là bị bức hoạn ái đến chết?”

Không ngờ Di Cầm lại lắc đầu “Nếu chỉ đơn giản là bức vậy thì ta không nói. Hắn còn có một thói quen thích mọi người nhìn hắn hoạn ái...”

Nàng giật mình, cái gã ấy thật biến thái hết mức mà...

“Người yên tâm, Minh Nguyệt sẽ thay Yến Yến cô nương trả thù rửa hận, chuyện này tuyệt đối không đáng đến chúng ta”

“Con định sẽ làm gì a?”

“Đơn giản thôi, con sẽ khiến hắn chết cực kỳ thảm thương! Người hãy tin tưởng ở con” nàng vỗ vai Di Cầm trấn an. Nàng cảm nhận được nỗi xót xa khi nhắc đến Bạch Yến Yến của bà. Có lẽ cô ấy lúc sinh thời sống rất tốt...

“Được, ta ủng hộ con. Tối nay ta sẽ cho người loan tin Hoa Nguyệt lâu sắp có tân hoa khôi!”

...Khuê Phòng Thủy Bích...

“Thứ lỗi đã khiến Thủy Bích tỷ phải đợi lâu” Nàng vừa bước vào liền cúi người tạ tội.

“Muội tử, chúng ta không phải người. Cần gì câu nệ phạm tục thế chứ?” Thủy Bích cười tươi như hoa nhìn nàng.

“Hóa ra tỷ đã biết từ lâu, tỷ cũng thực giỏi che giấu...” nàng e thẹn cười.

“Ta cảm thấy yêu khí của muội có chút suy giảm. Có hay không đã gặp phải điều gì kiêng kị?”

“Tỷ cũng thực giỏi! Con nô tỳ không biết điều Tổ Như kia hắt cả gáo nước nóng vào muội. Chút nữa thôi muội tan thành bụi rồi” nàng nghiêng răng nghiêng lợi, tức chết đi được.

“Do tu vi muội chưa cao, luyện nhiều thêm hắn sẽ được như tỷ thôi. Không sợ nước nóng nữa” Thủy Bích nghiêng đầu cười nói.

“À mà tỷ sống ở đây lâu vậy rồi, có từng gặp qua Bạch Yến Yến chưa?” nàng đang muốn điều tra về vị Bạch Yến Yến này.

“Muội ấy à? Còn quá nhiều oan ức nên không đi đâu thai chuyển thế được. Tạm thời đang ở lại chỗ tỷ.” nói rồi Thủy Bích lấy ra một chiếc bình sứ, phía miệng bình có buột một mảnh vải đỏ.

Thủy Bích dùng bàn tay trắng mịn, thon dài như ngọc mở mảnh vải đỏ ra. Một làn khói màu trắng từ trong bình bay ra, tạo thành một hình dáng nữ tử, với đôi mắt đỏ, khuôn mặt trắng bệch.

“Thủy Bích...đây là?” nữ tử hướng về phía nàng hỏi.

“Lữ Minh Nguyệt, là hoa khôi thay thế cô đó! Sao nào, nhan sắc của nàng vượt trội hơn cô không?” Thủy Bích ung dung nói.

“Nàng sắc ta, nào còn được như xưa nữa chứ. Lữ cô nương, Yến Yến có việc cầu xin cô!” nói rồi nữ tử tên Bạch Yến Yến quỳ xuống cầu xin nàng.

“Yến cô nương, Minh Nguyệt không ngại giúp đỡ cô nương. Có gì cần cô nương cứ nói. Minh Nguyệt sẽ giúp!” nàng mỉm cười nâng Yến Yến đứng lên.

“Ta chết oan ức, không thể đi đâu thai được. Xin cô nương giúp ta rửa sạch nỗi oan này, để ta sớm có thể đi vào luân hồi” Yến Yến nhìn nàng bằng ánh mắt cầu khẩn.

“Được, người hại cô là Lâm Thiên. Tối nay hắn sẽ chết không toàn thây. Cô cứ yên tâm”

Bạch Yến Yến vui mừng khôn xiết, những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống. “Minh Nguyệt, nếu có kiếp sau. Ta nguyện vì cô nương làm tất cả.”

“Đừng khách khí, tối nay Yến cô nương nhớ xuất hiện ở Tây Hồ, ta sẽ đợi cô nương”

“Được, Yến Yến nhất định sẽ đến”

Nói rồi nàng hóa làn khói trắng biến mất nơi cánh cửa.

Chắc là còn lưu luyến một số người ở dương gian.

“Muội muội, muội biết múa vũ khúc mà. Chẳng những biết mà còn giỏi nữa là. Tại sao lại kêu tay nghề kém” Thủy Bích nhìn nàng lắc đầu cười.

Nàng cũng tươi tắn đáp lễ “Tỷ có điều không biết, nhìn thôi cũng biết bọn người Thủy Tiên, Na Huân kia không ưa thích gì muội. Nếu muội còn tỏ ra có tài năng, chẳng khác nào tự mình hủy hoại mình”

“Thông minh đấy, nhưng bọn họ nếu muốn cũng chẳng thể làm gì muội đâu!” Thủy Bích cười cười.

“Bọn chúng nếu chạm vào muội, chưa chắc sẽ sống sót rời khỏi...hahaha” bọn họ cuối cùng cũng chỉ là đám nữ nhân ngu xuẩn, chẳng có đầu óc.

10. Chương 10: Phong Ấn Ký Ưc

“Dì Cẩm, người chuẩn bị hết chưa a!” Minh Nguyệt nũng nịu cầm lấy tay áo Dì Cẩm đung đưa.

“Nha đầu này, Dì chuẩn bị xong xuôi cả rồi. Chỉ còn chờ mỹ nữ của Dì đến thôi.” bà véo má nàng cứng chiều. Minh Nguyệt có thể giúp bà kiếm cơm manh áo, tại sao lại không yêu thương.

“Tối nay, chắc chắn sẽ có một tuồng kịch hay để xem rồi” nói rồi nàng bỏ đi, để lại Dì Cẩm khó hiểu đứng lại trên lang can.

Trường An

Đêm nay lại một đêm trăng tròn...

Tiếng ồn ào hai bên đường nhộn nhịp hẳn lên. Mọi người ai cũng háo hức chờ xem một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành của Hoa Nguyệt lâu sẽ đẹp đến nhường nào...

“Ta nghe nói cô nương kia tên Minh Nguyệt đó! Người đẹp hơn hoa nữa. Hóng quá đi!”

“Thôi đi, người ta là hoa khôi của Hoa Nguyệt lâu. Chúng ta muốn gặp e là rất khó nha! Đây là cơ hội có một không hai, nên biết tận dụng nắm vàng ấy cho đã”

Trong khi mọi người luôn háo hức thì có một nam tử, một thân trường sam. Thất lưng bạch ngọc, khuôn mặt tuấn tú bất phàm.

“Công tử, người không quan tâm gì vị mỹ nhân kia sao? Có thể...” người bên cạnh còn chưa nói xong nhất thời đã bị chặn lời “Ta đã nói rồi, đời này ta chỉ có mỗi nàng. Không thể chất chứa thêm ai khác. Phương Sinh, người hiểu ta mà”

Phương Sinh hẳn sao lại không hiểu chứ. Công tử của hắn sẵn sàng từ bỏ thân phận của mình lưu lạc chốn phàm tục này, mục đích cuối cùng cũng chỉ vì tình yêu.

“Tất nhiên thuộc hạ hiểu người. Đi theo người đã được mấy trăm năm rồi. Nhưng chúng ta đã tìm nàng mấy trăm năm rồi, người vẫn chưa từ bỏ ý định sao?”

Hỏi thế gian? Tình là gì? Mà khiến con người ta vì nó mà sinh, vì nó mà diệt! Thứ tình cảm kia có cho Phương Sinh cũng không cần, tuyệt đối sẽ không! (Uyên Trâm: ảnh tự tin quá đáng!)

“Ta buông không được! Nếu một ngày người yêu ai đó. Thì có lẽ người sẽ biết nỗi khổ của ta lúc này, Phương Sinh” nam tử vỗ vào vai Phương Sinh

“Thuộc hạ không muốn yêu, yêu mà như người lúc này...” câu nói của hắn còn chưa xong thì xung quanh tiếng ồn ào náo nhiệt lấn áp cả câu sau.

“Nhìn kìa, Dì Cẩm của Hoa Nguyệt lâu đến rồi. Tân Hoa khôi cũng sắp đến rồi kìa.” một người kinh hỉ hô lên.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía sân khấu dựng bên kia Tây Hồ.

Dì Cẩm xuất hiện trong một bộ y phục màu hồng phấn. Mái tóc búi gọn cao, trâm phỉ thúy đơn sơ. “Đa tạ mọi người đã đến xem. Hôm nay là ngày Hoa Nguyệt lâu chúng ta giới thiệu mỹ nhân. Trước mắt Hoa Nguyệt lâu có vài tiết mục góp vui cho mọi người”

Na Huân bước ra, trong tiếng giới thiệu của Dì Cẩm. “Đây là Na Huân cô nương, giỏi về âm lục, thông thạo cổ cầm. Hôm nay cô nương ấy sẽ diễn một khúc ‘Bích Khải Lưu Ly’ để góp vui”

Na Huân hôm nay trang điểm khá sắc sảo, khiến cô nương trong giả hân đi. Với tay lấy Phong Cẩm cất lên tiếng đàn, hát:

‘Mỹ mỹ tựa hoa, tựa chàng tựa thiếp...

Sông dài núi cao, chẳng ngăn được thiếp.

Đi cùng chàng đến, cùng trời cuối đất.

Chỉ có đôi ta, song túc phi túc*

*song túc phi túc: như đôi uyên ương không rời.

‘Nhớ lại kỷ niệm, lần đầu thiếp gặp chàng

Chàng thư sinh nho nhã, đôi mắt tựa hồ thu

Thiếp e thẹn ngại ngừng, mắt phượng nhìn chàng khẽ chớp.

Vì chàng thiếp nguyện làm tất cả, vì thiếp chàng có nguyện ý?

...

“Ha...mỹ nhân, nàng hát thật hay!” một vị công tử áo xanh riêng mình một con thuyền để du ngoạn bờ hồ vỗ tay khen ngợi.

“Lão Bạch, thưởng mỹ nhân một hộp châu báu”

Na Huân khó tin nhìn hắn, người này thật hào phóng nha, nàng chỉ mới biểu diễn có một khúc nhạc thôi mà...

“Na Huân đa tạ công tử! Không biết quý danh của công tử là gì?”

Nàng nhún gối hỏi.

“Bốn công tử họ Triết tên chỉ có một chữ Tâm” hắn nâng chén rượu ngọc trong tay lên ngắm nghía cũng chẳng thèm liếc nàng thêm cái nào nữa..

Dì Cẩm sợ Minh Nguyệt sẽ đợi lâu, nên nhanh chóng kêu Na Huân xuống khiến nàng ta bực bội.

“Dì a, kêu con xuống làm gì?”

“Hôm nay không phải tổ chức cho con, Huân nhi!” Dì Cẩm dịu giọng khuyên.

“Con biết, tiết mục tiếp theo là của Thủy Tiên tỷ tỷ phải không ạ!?” Na Huân hỏi.

Dì Cẩm chỉ nhẹ gật đầu, rồi bước lên sân khấu.

Bà chưa kịp nói gì thì đã có một người lớn giọng nói “Dì Cẩm, đừng nói bà sẽ kêu những cô nương cũ lên đấy! Tân hoa khôi đâu?”

Đi Cầm nhận ra hắc, hắc chính là Lâm Thiên, kẻ sát nhân gây nên cái chết của Yến Yến. Trong mắt bà nhất thời hiện lên sát khí. Nhưng bà cũng cố che dấu nó cung kính nói “Lâm đại thiếu gia, người đừng nôn nóng quá mức như thế. Cô nương ấy sắp đến rồi.”

“Sắp đến của bà là khi nào? Có phải bà muốn chết không?” hắc tiến lại gần định cho bà một bạt tay, nhưng có một sức mạnh vô hình nào đó giữ chặt cánh tay hắc trên không trung.

“Công tử, người cần gì phải nóng vội như thế. Tiểu nữ tử như ta đáng để người phải nhọc lòng sao?” Nàng không nhịn được rồi, nhưng nàng còn chưa ra tay đã có người ra tay trước.

Liếc mắt nhìn mới biết là Bạch Yến Yến. Nàng dùng phong để nói chuyện với nàng ấy “Cô nương, đến còn sớm hơn ta tưởng”

“Nếu không đến sớm sẽ lỡ mất nhiều tường hay. Lữ cô nương, ở đây không chỉ có yêu tinh, oan hồn mà còn có cả người của Ma giới đó. Cẩn thận mà hành động!” Bạch Yến Yến có ý nhắc nhở.

“Người ma giới? Tại sao ta một chút cũng không cảm nhận được!” nàng ngờ vực hỏi lại nhưng không có tiếng trả lời.

“Mỹ nhân, nàng hắc là Tân hoa khôi của Hoa Nguyệt lâu?” Lâm Thiên nhếch mép hỏi, ngấm từ đầu xuống chân nàng.

“Công tử nói không sai! Tiểu nữ chính là Lữ Minh Nguyệt!” nàng mỉm cười trả lời.

“Thật không phải hữu danh vô thực*___nàng có tài năng gì nào?”

*hữu danh vô thực: có tiếng mà không có miếng (nôm na là hư danh)

“Minh Nguyệt chẳng có tài năng gì, chỉ là biết múa Vũ Khúc” nàng nhẹ nhàng trả lời.

Không hề biết được ở một mái đình gần đó, vị công tử vận trường sam kia tay cầm ly rượu trắng đã run run chột rơi mất..

“Phương Sinh, điều tra thân phận cô nương kia cho ta!” hắc vừa dứt lời thì Phương Sinh cũng đã biến mất phục mệnh.

Chưa đầy nửa nén nhang, hắc đã quay lại đem những gì biết được kể cho công tử nghe.

“Nếu nàng chỉ là con nuôi của Lữ gia, vậy cha mẹ của nàng đâu?”

Phương Sinh không ngại ngần đáp “Là hồ yêu thì có thể có cha mẹ sao công tử!”

Hắc ngơ ngàng...hồ yêu?

Phía bên kia rôm ra bàn tán. Nhan sắc của nàng quả thật rất đẹp, đẹp đến mức tiên tử cũng không sánh bằng.

Lâm Thiên kia đã hoàn toàn bị nàng mê hoặc. Nàng cất giọng hỏi “Lâm công tử, người muốn Minh Nguyệt múa khúc nào?”

Hắc không trả lời chỉ đắm chiêu nhìn nàng. Cuối cùng, nàng đành mở lời “Minh Nguyệt xin được biểu diễn chút tài mọn. Khúc ‘Lan Lăng Vương ra trận’ chắc mọi người cũng biết chứ?”

Dân chúng không ai không biết, ‘Lan Lăng Vương ra trận’ là vũ khúc đẹp nhất. Nhưng trước nay bọn họ chưa một lần được xem, bởi đó chỉ là lời đồn từ trong Cung thôi.

“Tiểu nữ quên mất, khúc Lan Lăng Vương ra trận cần một người đàn, xin hỏi phía dưới có vị công tử nào biết đàn khúc này không?” nàng chột nhớ ra. Nhưng thà để người ngoài giúp cũng không để bọn Thủy Tiên cùng Na Huân ra giúp.

Phía bên dưới chẳng ai biết khúc nhạc này cả...nàng định lên tiếng đổi tiết mục khác thì bỗng từ một ngôi đình nhỏ, vị công tử ôm một chiếc đàn cổ màu trắng dùng khinh công bay đến.

Phía dưới các cô nương không ngừng la hét. Trên đời này thật sự có thần tiên sao? Vị công tử kia phiêu dật xuất trần, so với tiên nhân chỉ hơn chứ không kém...

“Cô nương, tại hạ có thể giúp cô nương múa khúc ‘ Lan Lăng Vương ra trận’ ” hần bước đến gần nàng nói.

“A, công tử, quý danh của người là...” nàng ngẩn ngơ nhìn hần hồi lâu mới thốt lên được. Người này, dường như nàng đã...gặp ở đâu rồi thì phải ha? (Uyên Trâm: gặp trong giấc mơ ý chị)

“Tại hạ là Khương Tử Nha đến từ Núi Tuyết Sơn” hần cũng mỉm cười nhìn nàng, đôi con ngươi mỗi khi cười lại dường như híp lại..

“Khương công tử, Minh Nguyệt phiền người rồi” nói rồi nàng phẩy tay ra hiệu cho Tổ Như mang tấm lót cùng bàn lên cho công tử.

“Mời Khương công tử lại đây ngồi” nàng chỉ tay về phía bàn dài.

Phương Sinh chú ý từ đầu đến giờ, hần cảm thấy rất giật mình. Không nghĩ công tử của hần lại biết đàn khúc Lan Lăng Vương gì đó...càng không nghĩ người lại dám lấy thần khí thượng cổ Đàn Phục Hi ra để đàn.

Chỉ cần vừa đàn thôi, là khắp Lục giới đều có thể nghe được. Nếu để bọn tiểu yêu nhìn thấy thì còn gì là thể diện chứ?

Phương Sinh chỉ biết lắc đầu cười khỏ, công tử nhà hần yêu đương mù quáng.

Tiếng đàn vừa cất lên, nàng đã xoay người lên, nhón gót..

Những điệu múa uyển chuyển đẹp mê hồn. Mọi người dường như bị cuốn vào đó.

Bạch Yến Yến thì không rét mà run. Nam tử tên Khương Tử Nha kia, không phải con người. Linh tính mách nàng rằng hần không phải kẻ dễ đối phó. Nàng nghĩ Minh Nguyệt cũng biết, hóa ra cô nương ấy chẳng hề biết.

“Lục nhi, nàng đến đây làm gì?”

Trọng Tuấn đuổi theo nàng mệt mỏi.

“Ta cảm thấy ở đây có hơi thở yêu nghiệt, muốn thu phục nó, trừ họa cho nhân gian” Lục nhi bực mình quay sang hần giải thích.

“Ta nói nàng đó, hạ phạm chỉ để bắt yêu nghiệt thôi sao... nàng nghe xem, bên kia có tiếng đàn vọng lại, hay chưa kia?” hần hí hửng, không biết ai đang đàn mà tiếng vọng lại thật xa.

“Đàn Phục Hi, đi mau. Chúng ta mau lấy lại nó” nói rồi nàng cùng Trọng Tuấn biến mất giữa làn khói xanh.

.....

“Cô nương, múa thật đẹp. Một khúc Lan Lăng Vương có thể khiến nàng nổi danh khắp Trường An rồi!” hần vỗ tay ngợi khen. Hần đối với nàng, có chút cảm giác thân quen khó diễn tả.

“Khương công tử, người quá lời rồi. Minh Nguyệt chỉ là có chút tài nghệ cón con. Không đáng nhắc tới.” nàng mỉm cười ôn nhu nhìn hần.

Gần đó, Lục nhi cũng đã nhìn thấy. Nàng liền sử dụng pháp thuật tấn công về phía Minh Nguyệt, nhưng thất bại...

Khương Tử Nha đã ra tay ngăn cản trước. Một tiên tử nhỏ bé mà dám trước mặt hần ra tay với cô nương này? Hoang đường...

Nàng bực mình nhìn hần, hèn hạ, dám ra tay phá hoại chuyện tốt của bốn công chúa. Nàng bay đến trước mặt Minh Nguyệt chất vấn “Yêu nghiệt, ngươi có mục đích gì. Đàn Phục Hi đâu, mau giao ra đây?”

Nhưng Minh Nguyệt chưa kịp trả lời thì Tử Nha đã lên tiếng trước “Tứ công chúa, đàn Phục Hi đang trong tay bốn tọa, người có thể tự đến đây lấy”

Nàng tức cười “Cái tên này, cũng tại ngươi mà Ngũ muội của ta bây giờ mất tung tích. Ngươi có biết vì ngươi mà muội ấy không thiết cần cốt tiên nữa, tự ý ra tay với bản thân mình không?”

Hần sao lại không biết chứ! Uyên nhi là vì hần mà không biết tung tích, hần làm sao không biết. Nhưng khi hần đối diện với Minh Nguyệt có một cảm giác quen thuộc khó tả. Chẳng lẽ...

“Chuyện đã qua, xin tiên tử đừng nhắc lại...”

Nghe hần nói thế nàng không khỏi cảm thấy thương xót cho muội muội. Uyên nhi à, muội nhìn mà xem, nam nhân của muội vì một con hồ ly mà nỡ đoạn tuyệt cùng muội. Hần! Xứng đáng để cho muội phải làm thế không? .

“Người...ngày đó, ai thề hẹn cùng nó. Ai hứa rằng sẽ yêu nó suốt đời suốt kiếp. Nam nhân trong lục giới, mấy ai là thật lòng?”

“Tiên tử đã hiểu lầm, thật ra bốn tọa thấy...” - hần nói chưa xong thì phía bên kia Minh Nguyệt đã ôm lấy đầu kêu lên.

“Đừng nói nữa, van các người...ta không muốn nghe!”

Mọi người xung quanh đã sợ hãi bỏ chạy từ lúc Lục nhi đến. Bọn họ nghĩ nàng là yêu quái.

Còn Yến Yến tự này giờ cố gắng làm cho Minh Nguyệt khỏe hơn, nhưng sức lực nàng không cho phép. “Minh Nguyệt, cô nương không sao chứ? Có chuyện gì vậy?”

Minh Nguyệt không ngừng lắc đầu “Đầu ta đau quá! Đau quá...”

“Là một khoảng ký ức bị phong ấn, sắp được hóa giải rồi. Để bốn tọa xem, rốt cục ký ức của nàng là gì?” nói rồi hần đẩy Yến Yến ra, với tay ôm lấy nàng, bay về phía Hoa Nguyệt lâu.

“Bà chủ, cho Khương công tử cùng Minh Nguyệt cô nương một gian phòng thượng hạng” Phương Sinh nói với Dì Cầm.

“Khách quan, người có điều không biết, Minh Nguyệt bán nghệ không bán thân.” Dì Cầm lắc đầu như trống.

“Vậy bao nhiêu đây đủ cho bà cùng hoa nguyệt lâu này sống cả đời chưa” nói rồi hần kêu người khiêng một rương gỗ vào.

Vừa mở ra, ai nấy đều khùng khiếp.

“Năm mươi vạn hoàng kim, đây nếu bà thấy ít..”

“Không, không cần.. Tổ Như đi chuẩn bị phòng”

11. Chương 11: Khoảnh Khắc Siết Chặt Vòng Tay

Chương này hơi ngắn nha mấy bạn. Kết cục của Ngạo Thiên w Uyên Nhi thôi!

Khi hần biết được rằng, đoạn ký ức bị phong ấn của Minh Nguyệt chính là của Uyên nhi, hần đã thật không tin vào những điều mình thấy.

Minh Nguyệt chính là Uyên Nhi. Nàng, đúng thật là nàng rồi!

Đôi mắt đẹp hé mở, Minh Nguyệt sợ hãi nhìn chằm chằm hần.

“Sao...công tử lại ở trong phòng ta?”

Câu hỏi của nàng chẳng có đáp án. Hần đã lại gần và ôm lấy nàng! Bao lâu xa cách, cuối cùng cũng tìm được nàng rồi.

“Uyên nhi, nàng có biết ta sống không có nàng khổ sở đến nhường nào không? Giờ thì tốt rồi, ta tìm được nàng rồi. Hứa với ta, đừng xa ta nữa” hần nghẹn ngào, gấp lại nàng là điều hần ngày đêm mong đợi.

“Khương công tử, huynh nhận lầm người rồi.. ta..” Minh Nguyệt yếu ớt nói. Nàng cảm thấy đầu mình rất đau!

“Nàng, cũng đúng! Bây giờ nếu nàng muốn biết về ký ức, ta sẽ cho nàng thấy” hần mỉm cười nhẹ.

“Ký ức? Ta còn có ký ức khác?” nàng thẫn thờ, đưa mắt nhìn xa xăm.

“Ký ức bị phong ấn hai trăm năm trước” hần bình thản nói.

Nàng, nghĩ rằng ký ức đó chắc là đau buồn lắm. Nhưng buồn bã gì thì cũng phải xem, đó là ký ức của nàng mà!

“Ta có nên xem?” nàng thần thờ, ánh mắt nhìn xa xăm...

Hắn ôn nhu nói “Nàng, nếu như xem xong rồi, tuyệt đối đừng kích động.”

Nghe hắn nói thế, nàng hít thở sâu một cái, khẳng định “Ta sẽ không sao, giải phong ấn đi”

Hắn đưa ngón tay lên, vẽ một vòng tròn trên không trung. Đọc huyết chú để giải trừ phong ấn.

...ký ức chợt ủa về...

“Muội nghĩ chắc tỷ cũng đã biết rồi. Muội muốn cắt bỏ nhưng không thể được tỷ à..hu..hu”

...

“Ngạo Thiên, ta đã làm gì mà khiến ngươi hi sinh vì ta như thế? Ta chỉ là một tiên tử nhỏ nhoi, ngươi không nên...”

...

“Về nói với phụ hoàng bốn công chúa bất hiếu không thể phụng dưỡng ngài cùng mẫu hậu. Hôm nay ta đã quyết, tuyệt đối không thay đổi. Đi đi!”

...

“Ta nói, nàng không cần về ma cung nữa. Theo ta về đó sẽ không tốt cho nàng đâu. Hiểu không?”

“Nếu chàng cho là ta không xứng, hay là để ta biến mất khỏi thế gian này, để cho chàng vừa lòng!”

Mọi chuyện tựa như mới hôm qua, nàng đang rất hoang mang. Tại sao khi ấy mình lại...nghĩ quẩn như vậy, tại sao mình lại từ bỏ tình yêu nhanh như vậy?

“Như nàng đã thấy. Ký ức đó, chính là của nàng” hắn nhẹ giọng nói.

“Nam tử tên Ngạo Thiên, chính là huynh? Lúc đó chẳng phải nói không cần ta sao? Hôm nay đến đây làm gì?” nàng chất vấn hắn, khi xưa đã quyết buông tay, sao bây giờ lại tìm kiếm.

“Đã gần hai trăm năm, chưa một khắc nào ta không nhớ đến nàng. Mỗi ngày sống trong tuyệt vọng, trong đau đớn, chỉ hi vọng rằng thời gian có thể quay trở lại. Ta nhất định sẽ không buông tay nàng, Uyên nhi à. Nàng hiểu cho ta” hắn nghẹn ngào, khi đó là hắn sai trước, khi đó là hắn nhất thời hồ đồ đánh mất người con gái mà mình yêu thương nhất.

Khoảnh khắc nàng nhảy xuống Thiên Trì, trái tim của hắn đã chết thật rồi. Nhưng vẫn ôm hi vọng, tìm lại nàng!

“Giờ thì có lẽ...chàng nghĩ ta sẽ lại như trước, tin tưởng chàng sao? Ta tuyệt đối sẽ không bao giờ cùng chàng có kết quả tốt, ta muốn chàng phải hối tiếc vì những gì mình đã làm” nàng thật sự rất giận, hắn đã từng tuyệt tình với nàng, hà cớ gì nàng phải cho hắn cơ hội.

“Chàng đi đi, suốt đời này đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa...”

Nàng nói, không muốn thấy mặt hắn? Hai trăm năm trước, hắn bỏ rơi nàng, hai trăm năm sau, nàng muốn đoạn tuyệt với hắn.

Nàng thì có thể xem như chuyện này chưa từng xảy ra. Nhưng hắn thì không.

Được, hắn sẽ biến mất khỏi Lục giới này để nàng vĩnh viễn không thấy hắn nữa, thế thì nàng sẽ không buồn lòng.

“Ở đây, nàng còn có tam tỷ và tứ tỷ của nàng. Phong ấn đã được giải, nàng có thể sử dụng tiên thuật. Sau này, hứa với ta là phải chăm sóc bản thân thật tốt. Ta đi đây, tạm biệt nàng, Uyên nhi” hắn không đành lòng nói lời vĩnh biệt với nàng. Uyên nhi, hãy nhớ ta!

Hắn đẩy cửa bước ra, khuôn mặt vẫn lạnh nhạt như nước. Nói với Phương Sinh “Truyền lệnh của ta, hai tháng nữa, Ma giới sẽ tấn công Tiên giới! Ta muốn quyết chiến với bọn chúng”

Phương Sinh run lên, công tử của hắn, uống nhầm thuốc sao? Chẳng lẽ hắn muốn đi chết?

“Công tử, người làm thế là...là có ý gì. Hiện tại ma giới chúng ta đang rất yếu thế.

“Ta muốn gì, người quản được sao? Chỉ cần trả lời cho ta biết người làm hay không làm?” hắn nhìn mặt nhìn sang Phương Sinh.

“Thuộc hạ tuân lệnh” Phương Sinh cung kính chấp hành. Hắn có thể phản đối sao. Người là chủ tử hắn, tuyệt đối không thể cãi lệnh.

Hắn hất trường sam, bước nhanh ra khỏi Hoa Nguyệt lâu rồi biến mất sau con hẻm.

•>

“Dì Cầm, Minh Nguyệt phải đi rồi. Đa tạ người bao lâu nay đã chiếu cố con.” Nàng nghẹn ngào, nơi này cũng đã gần bó với nàng được một khoảng thời gian rồi.

“Được rồi không sao, con cứ đi đi! Vả lại vị công tử kia đã chuộc thân cho con rồi. Mà...hắn có làm hại gì con không?” Dì Cầm nhỏ giọng hỏi.

“Huynh ấy không hại con, ngược lại còn giúp con nữa” nàng vui vẻ nói, là chàng thì vĩnh viễn nàng sẽ chôn nó vào quá khứ.

Nàng cảm thấy áy náy với Yến Yến lắm, đã hứa rằng sẽ giúp cô nương ấy báo thù thế mà vào giây phút quan trọng lại xảy ra chuyện này.

12. Chương 12: Khoảnh Khắc Siết Chặt Vòng Tay 2

Ma Cung

“Cái gì? Huynh muốn tấn công Tiên giới. Trời ơi, ca ca tốt của ta ơi! Làm ơn đi, muội xin huynh đừng làm vậy mà” Lan Châu không thể tin những điều mình nghe thấy, ca ca nàng bị làm sao thế này?

“Ta đã quyết rồi, ai cũng đừng hòng ngăn cản, kể cả muội...” hắn chỉ liếc mắt nhìn nàng rồi tạo ngay một kết giới nhắm đôi mắt đẹp lại, tựa như rất muốn ngủ.

Không xong rồi, người có thể khuyên nhủ ca ca thì chẳng biết tung tích. Bảo nàng phải làm sao?

“Huynh à, muội xin huynh, đừng làm như vậy! Chúng ta làm thế chẳng khác nào tự mình hủy diệt mình.” Lan Châu khó có thể khuyên được ca ca.

“Đi ra ngoài đi, muội đừng có nhiều lời.” hắn thay đổi sắc mặt, nữ nhân thật phiền phức (Uyên Trâm: phiền phức mà ai cũng yêu kia..)

“Huynh thật đúng là...”

Tức lắm rồi, Lan Châu phóng nhanh ra khỏi phòng của Ngạo Thiên, huynh ấy muốn chết, ừ...chết đi!

.....

“Tiểu thư, người làm sao vậy, thánh quân lại chọc người nữa sao” A Trân là nô tỳ theo hầu hạ Lan Châu từ nhỏ khẽ hỏi.

“Ta cũng hi vọng huynh ấy là đang nói đùa. Nhưng mà lần này là sự thật.” giọng nói ỉu xiu, hoàn toàn mất hứng của Lan Châu khiến A Trân buồn bã lây.

“Tiểu thư, người khuyên không được Thánh quân sao?” A Trân dè dặt hỏi.

“Ta không có khả năng đó. Người có khả năng đó là Ngũ công chúa trên tiên giới kia. Nhưng mà bây giờ, tỷ ấy mất tích rồi!” điều đó với nàng cũng đồng nghĩa là đã hết hi vọng ngăn cản.

Mà nàng đâu biết rằng, chính là vì Uyên nhi nên Ngạo Thiên hắn mới muốn tấn công Tiên giới.

.....
“Uyên nhi, muội nhớ tỷ không? Là Huyền nhi đây.” kiếp này nàng là đại công chúa nước Thục. Đã lâu lắm rồi, mới tìm về được Uyên nhi.

“Tỷ tỷ, đã lâu không gặp! Nhưng đây là đâu? Sao muội lại ở đây vậy.” Uyên nhi lắc lắc đầu, nàng còn nhớ là đang đi trên phố bỗng trời đất tối sầm, rồi sau đó...

“Đây là Hoàng Cung Thục quốc. Muội bị ngắt giữa đường, cũng may là hôm nay tỷ xuất cung chơi. Nếu không người cứu muội chắc không phải tỷ rồi.” Huyền nhi tươi cười nói, nhưng mà khuôn mặt này không giống của Uyên nhi. Tuy có xinh đẹp, mà lại rất sắc sảo, toát lên một vẻ yêu mị.

“Hoàng cung Thục quốc, tỷ làm phi tần của Hoàng đế à!” nàng kinh ngạc, tỷ tỷ nàng sao lại làm phi tần của đế vương nhân gian được. Không phải tỷ ấy có nhân duyên với Lưu Quang ca ca a...

“Đồ ngốc, tỷ tỷ là công chúa của Thục quốc. Quang ca ca là trọng thần của ‘cha’ tỷ - Lý Hạo.” Huyền nhi không khỏi cười cười, muội muội nàng ngây thơ quá độ.

“À, muội biết rồi! Mà muội cảm nhận ở gần đây có rất nhiều linh lực của các tỷ muội. Tứ tỷ, Lục muội...” thật sự là rất quen thuộc, nhớ bọn họ chết được.

“Các muội ấy cũng đang ở Thục quốc. Chúng ta cũng thường xuyên gặp nhau lắm..họ mà biết ta tìm được muội về hẳn sẽ vui mừng lắm đây.” Huyền nhi vui đến không thể khép nổi miệng lại. Uyên nhi của nàng, cứ tưởng rằng đã không còn thấy mặt rồi chứ.

“Muội cũng rất vui...”

Uyên nhi cứ như một người khác vậy. Cách nói chuyện hoàn toàn thay đổi rồi...

Tuy tiên khí quen thuộc, nhưng Huyền nhi cảm thấy người trước mặt rất xa lạ.

“Muội muội, nghỉ ngơi chút đã. Tỷ thấy muội gầy gò xanh xao lắm đó!”

“Đa tạ tỷ, muội không sao. Nằm trong đây mãi cũng không có gì vui. Tỷ cho muội ra ngoài dạo chơi nha.” Uyên nhi nắm lấy tay áo của nàng lay lay. Khó có thể nói không.

“Được rồi, Minh Tuệ dẫn Uyên cô nương đi dạo quanh hoàng cung đi. Nhớ, sập tối phải đưa người về.”

Minh Tuệ nghe lệnh rồi vội bước đến đỡ tay Uyên nhi dẫn nàng đi.

Ngự hoa viên trong cung thật rộng, đi mãi vẫn thấy chỉ toàn là hoa.

“Nè, trong cung có nơi nào khác để vui chơi không? Cứ dạo mãi thế này, ta thấy rất chán a...!” nàng quay sang Minh Tuệ hỏi.

“Cô nương, trong cung khác với bên ngoài. Không có chỗ nào đáng lui đến cả.” Minh Tuệ cũng khá thẳng thắn, bởi vì thật sự Đại công chúa cũng không thích ở trong cung làm một công chúa cảnh vàng lá ngọc.

“Vậy ư? Thật buồn..” Uyên nhi thở dài thườn thượt, chuyện về tên thánh quân ma giới kia, nàng vẫn không thể quên.

Muốn làm gì đó để lãng quên hẳn, nhưng xem ra việc này với nàng thực khó lắm...

“A, Uyên nhi...cuối cùng muội cũng về rồi. Tỷ tỷ đợi muội lâu lắm đó. Hôm gặp nhau ở Thủy Hồ tỷ vẫn không nghĩ đó là muội!” Lục nhi hiện thân từ một làn khói xanh, ánh mắt không giấu nổi hạnh phúc.

Minh Tuệ chột giật mình, nữ tử áo xanh này, là tiên hay yêu? Biến hóa thật khôn lường!

“Kìa, tiểu cô nương! Bổng công chúa là Tứ tiên tử trên Thiên Đình. Không phải yêu quái, cô đừng sợ nhé.” Lục nhi nhìn sang Minh Tuệ giải thích, không nói sợ nàng ta sẽ đồn âm lên mình là yêu quái...thì khổ.

“Nô tỳ đã hiểu. Đúng là tu mấy kiếp mới gặp được tiên nữ như người.” Minh Tuệ lấy lại vẻ bình tĩnh nhìn Lục nhi cười nhẹ.

Nhưng Lục nhi nàng chột sững sốt, Ngũ muội của nàng từ khi nào lại học được tính cách điềm tĩnh như thế?

“Uyên nhi, muội sao vậy? Sao lại không nói chuyện với tỷ tỷ?”

“Tỷ không có hỏi gì mà, muội đâu biết gì đâu mà trả lời.” Uyên nhi đưa mắt phượng xinh đẹp ngược nhìn Tứ tỷ của nàng, trong ký ức kia...tứ tỷ là một người điềm tĩnh mà.

“À...tỷ xin lỗi! Muội lúc này ở đâu. Sao lại xuất hiện trong hoàng cung Thục quốc.”

“Nghe tam tỷ nói, muội bị ngắt bên đường nên được tỷ ấy đưa về cung...” chuyện bị ngắt nàng cũng rất hoang mang đây, rõ ràng là đang đi trên phố kia mà.

“Bị ngắt? Sao có thể chứ? Chúng ta không thể bị ngắt trừ khi tiên lực đã bị người khác phong ấn một phần. Nhưng những người có thể phong ấn tiên lực chỉ có kẻ đứng đầu Thiên giới và Ma giới.”

Lục nhi chợt nhận ra, sức mạnh đang phong ấn tiên lực không phải xuất phát từ tiên môn.

Vậy chỉ còn một khả năng “Nam Cung Ngạo Thiên”

Buột miệng nói ra bốn chữ kia khiến Uyên nhi chợt như muốn ngắt đi.

“Muội nói thánh quân Ma giới, nhưng hấn với muội...” Lục nhi nói chưa dứt câu liền bị Uyên nhi cắt lời.

“Muội và hấn không có liên quan gì cả. Đừng, nhắc đến hấn nữa, van xin tỷ, van tỷ...” Uyên nhi như ghen lời, nàng đang muốn quên đi, hà cớ gì bọn họ cứ phải nhắc lại chứ.

Lục nhi chực khóc, tại sao muội muội nàng lại khổ như thế. Đường tình duyên kia, rõ ràng là không hề bị ngăn cách. Cớ gì lại lặn lội như này.

“Được, tỷ không nhắc đến hấn nữa. Chúng ta về thôi”

Trên suốt đoạn đường đi, chẳng ai nói với ai câu nào. Lục nhi cứ耿耿 ngơ nghĩ về tên Trọng Tuấn đáng yêu kia, ngày ngày hấn bám riết lấy nàng, mà lúc này nàng nở vút hấn ở Hoa Sơn phái tu tiên mà bỏ đi một mình.

Không biết lúc gặp lại, hấn liệu có còn giữ được dung mạo trẻ trung? Hay biến thành một lão già rồi, nếu là lão già thì nàng sẽ tìm kẻ khác để yêu.

“Này, Tứ tỷ, tỷ đi đâu vậy. Tẩm cung của Tam tỷ phía này mà!” Uyên nhi để ý thấy tứ tỷ của nàng rất lạ thường. Cứ cười cười nãy giờ, thật chẳng giống tỷ ấy gì cả.

“A, đúng rồi. Chắc tỷ nhớ nhầm thôi, nhớ nhầm thôi..” xú nữa là để muội ấy nhìn ra được điều kỳ lạ rồi.

Về đến tẩm cung của Huyền nhi, Lục nhi cùng Uyên nhi không khỏi cảm thấy có gì đó lạ lạ.

Trong phòng xuất hiện một nam tử đẹp như hoa. Đôi môi bạc quyền rũ với ánh mắt sắc lạnh - vừa nhìn thôi cũng nhận ra được đó chính là Trúc thần ca ca Lưu Quang.

“A, Quang ca ca, đã lâu không gặp. Huynh chắc là vẫn khỏe chứ?” Lục nhi mím môi nhìn Lưu Quang, thấy sắc mặt hấn vẫn không đổi, nhưng ánh mắt không giấu được vẻ lo lắng.

“Sắp có một trận thiên biến rồi. Chúng ta phải nhanh chóng trở về Thiên đình trợ giúp thôi...” Lưu Quang thấp giọng đầy lo âu, Thiên biến này làm sao có thể nói là liên quan đến Ngạo Thiên cho Uyên nhi nghe được đây. Muội ấy nhất định sẽ chịu không nổi đâu.

“Thiên biến đến sớm vậy sao. Chẳng phải là trăm năm nữa mới đến kỳ hạn à?” Lục nhi thắc mắc hỏi, mẫu hậu có từng nói là còn khoảng trăm năm nữa mới đến Thiên biến mà.

“Thiên biến, không nằm trong tay lực giới chúng ta. Một viên Linh Châu nắm giữ mạng sống của nhân loại trong khắp lực giới. Nhưng Linh Châu không nằm trong tay chúng ta!” Lưu Quang chỉ đành nói sự thật, nhưng cũng rất biết tránh né không để Uyên nhi biết.

Huyền nhi dùng thiên lý truyền âm nói chuyện với Lục nhi “Tứ muội, Linh Châu đang nằm trong tay Ngạo Thiên. Hấn nói muốn diệt sạch Tiên giới...muội đừng nói cho Uyên nhi biết!”

“Gì chứ? Linh Châu đang ở chỗ Ngạo Thiên. Vậy thì có sao đâu, hấn với Uyên nhi chẳng phải là...” Lục nhi chau mày lại.

“Hắn dường như là đã không còn là Ngạo Thiên của trước kia nữa, con người này máu lạnh độc đoán. Tiên giới chúng ta chết đã gần trăm người. Phụ hoàng cùng mẫu hậu vô cùng lo lắng.” Huyền nhi tường tận kể lại cho Lục nhi những gì nàng biết, khiến Lục nhi sửng sốt.

Ngạo Thiên khác xưa, vậy cũng có nghĩa là hắn đã hoàn toàn nhập ma?

Nói là nhập ma thì vẫn không hẳn, nhưng gần đây hắn ra tay tàn độc hơn xưa, chiêu nào chiêu nấy đều là sát chiêu, đoạt mạng nhanh chóng.

“Như vậy chúng ta phải làm sao? Không thể nói cho Uyên nhi được. Nếu nói ra nó nhất định sẽ chịu ko nổi.” Lục nhi lo lắng nói, nhưng nàng không biết từ khi nàng và Huyền nhi nói chuyện, Uyên nhi đã nghe hết tất cả.

Thì ra mọi chuyện là do chàng làm?

Vì sao chàng lại làm vậy?

Thử hỏi, nếu lúc đó nàng đủ dũng cảm nói rằng nàng cần có hắn.

Chắc có lẽ kết quả không thành ra như thế này.

Ngạo Thiên, chàng muốn một mình đối đầu với chúng tiên Thiên đình.

Vậy sao không để nàng cùng hắn chiến đấu như ngày đó...

“Uyên nhi, sắc mặt của muội không được tốt. Hay theo Minh Tuệ về phòng của tỷ nghỉ trước đi.” Huyền nhi thấy được sắc mặt xanh xao của Uyên nhi thì lo lắng không thôi.

“Được, muội đi trước. Tạm biệt mọi người..”

Nói rồi nàng xoay người dẫn theo Minh Tuệ về phía hậu viện. Xem như không biết gì về chuyện Linh Châu.

“Muội ấy có sao không? Huynh cảm thấy muội ấy khác xưa nhiều lắm.” Lưu Quang chép miệng rồi lại lắc đầu.

“Không phải riêng gì huynh mà bọn muội đều thấy như vậy. Lúc đó ở Thiên Trì muội ấy kiêu ngạo thế nào? Còn lúc này, người chúng ta thấy là một Uyên nhi yếu đuối.” Lục nhi cũng tiếp lời.

Chỉ có mỗi Huyền nhi là im tiếng, nàng thấy dường như Uyên nhi đã nghe được cuộc đối thoại giữa nàng cùng Lục nhi.

Sắc mặt ngày càng sa sút của Uyên nhi khiến nàng lo lắng không thôi.

Thật ra muội ấy đã nghe được gì chứ? Hi vọng chưa nghe chuyện về Ngạo Thiên.

.....

“Tiểu thư, Phương Sinh cầu kiến.” A Trần nói khẽ bên tai Lan Châu.

“Cho hắn vào đi.”

Phương Sinh vừa mở cửa đập vào mắt hắn là một cảnh tượng ‘khó đỡ’.

Lan Châu nằm bơ phờ dưới năm sáu bầu rượu vỡ tan hết ra.

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Phương Sinh vội chạy đến đỡ lấy nàng, thật chẳng ra làm sao cả.

Hết ca ca rồi đến muội muội...

“Buông ra...ta không có say. Người đó, đến đây làm gì?” nàng đẩy mạnh Phương Sinh khiến hắn chút nữa ngã nhào ra mặt đất.

“Thuộc hạ đến là báo với người là có Bách Hoa tiên tử* đến tìm. Người có gặp không?”

*Bách hoa tiên tử: là tiên tử cai quản các loại hoa trong lục giới.

“Ả đến làm gì? Thôi bỏ đi, kêu ả đến đại diện. Lát ta sẽ đến..đi mau đi..” nàng lần mò đến bên giường nằm vật xuống, vờ ngủ.

Phương Sinh chỉ biết lắc đầu ngao ngán nhìn Lan Châu.

Bên ngoài Ma cung, Bách Hoa tiên tử đã đứng chờ gần nửa canh giờ rồi. Lan Châu kia nghĩ mình là ai chứ, hống hách thật.

“Bách Hoa tiên tử, đã đến...cô nương đợi lâu rồi.” Lan Châu một thân hắc y mịn hoặc, đôi môi đỏ như máu kiều diễm.

“Không sao, ta đợi cũng không lâu lắm. Hôm nay là đến để nói cho cô biết. Thiên đình đang chuẩn bị kế sách phòng bị Thánh quân các người tiến vào Nam Thiên Môn...” Bách Hoa tiên tử còn chưa nói xong thì đã bị Lan Châu chặn lời.

“Đến đây bán tin tức, nhưng ta nghĩ cô đến nhầm chỗ rồi. Ta chẳng hứng thú gì với việc này. Muốn thì đến tìm ca ca ta đi!” nói rồi nàng phất tay biến mất giữa làn sương, Bách Hoa tiên tử, hừ...chỉ là một kẻ tham sống sợ chết mà thôi.

“Người...” Bách Hoa ghen lời. Lan Châu kia thật kiêu căng quá đi!

.....

“Tỷ tỷ, khi tỷ đọc được bức thư này, có lẽ muội đã đi rồi. Đến một nơi nào đó sống yên bình hơn. Muội không muốn vì muội mà tỷ phải nhọc tâm lo lắng, muốn giết ai cũng được. Nhưng muội cầu tỷ đừng hại chàng. Người mà cả đời này muội yêu đến cuối cùng chỉ có chàng. Tỷ hãy hiểu cho sự ích kỷ của Uyên nhi...”

Cầm tấm giấy tuyên thành* đầy rẫy chữ viết trên tay. Huyền nhi nàng không thể nói gì hơn được nữa.

*Giấy Tuyên Thành: một loại giấy dùng để viết thư. Giấy màu trắng.

“Quang ca, chàng xem. Uyên nhi nó bỏ đi rồi. Thì ra lần trước thiếp cùng Lục nhi nói chuyện muội ấy đã nghe cả rồi...hức...” Đôi mắt của nàng đỏ hoe lên, những tiếng nấc nghẹn ngào cứ như thể vang lên từng hồi.

“Nàng bình tĩnh lại đi. Muội ấy có chủ kiến riêng của mình. Ta nghĩ muội ấy cũng không có đại đột mà suy nghĩ không thông suốt đâu.” Lưu Quang hần cũng đang rất đau đầu, hết chuyện trên Thiên giới lại đến chuyện của Uyên nhi, bảo hần làm sao đây?

“Làm sao thiếp không lo cho được, nó là muội muội của thiếp. Là muội muội, chàng có biết không hả?” nàng gào thét vào mặt hần, cái tên này vô lương tâm quá!

“Ta biết rồi. Lúc này nàng muốn ta làm sao cho phải. Về Tiên giới phục mệnh hay ở lại đây hoàn thành xong lịch kiếp.” hần nghĩ mãi không ra cách nên đành vứt củ khoai nóng này vào tay nàng vậy.

“Ta không cần biết, thích làm gì mặc chàng. Ta muốn đi tìm Uyên nhi về.” cứ thế nàng đẩy mạnh hần ra một góc phòng, bỏ chạy về phía đại môn.

Hần thi triển thuật pháp, đuổi theo nàng đến rừng Trúc ven núi Cửu Phong.

“Đừng hành động như thế. Nàng biết muội ấy ở đâu không?”

Thật hết cách, hần cũng đành phải nhỏ giọng dỗ dành nàng.

“Thiếp...không biết!”

“Đúng, nàng không biết, vậy thì ngoan ngoãn theo ta về Thục quốc. Công chúa một quốc gia không thể mất tích được.”

.....

Trường An thành

“Tiểu thư, người sao lại đến đây? Ma cung không tốt hơn chỗ này sao?” A Trân sắc mặt không được tốt cho lắm, không hiểu tại sao tiểu thư cô lại muốn đến nơi đây.

Lan Châu im lặng, nhắm mắt lại cảm nhận tiên lực quen thuộc kia. Dường như là của Ngũ công chúa mà..

“Sutt, đừng làm phiền ta. Người nhỏ tiếng thôi!”

“Tiểu thư...người đang tìm kiếm cái gì thế?” A Trân thều thào nói, đến độ âm thanh cũng khó có thể phát ra được.

“Ta tìm người quen.”

Người quen? Tiểu thư mà cũng có người quen ư? Thật vô lý.

Hai người họ, một chủ một tớ nối nhau đi trên phố. Dân chúng xung quanh khen không ngớt lời.

“Mỹ nhân này thật đẹp, nhưng hắc y nhìn cũng rất yêu mị..”

...

“A Trân, ta cảm nhận được rồi. Phía bên kia kia.” Lan Châu chỉ tay về phía ngoại thành, rồi chẳng buồn để ý đến A Trân chạy như bay về phía đó.

“Nè, tiểu thư, đợi nô tỳ với..”

Chạy đến một đoạn, trước mắt bỗng xuất hiện một gia trang rộng lớn. Bảng khắc chữ vàng ‘Lữ Gia Trang’.

Lan Châu không thèm để ý liền xông vào đại môn. Mặc cho bọn nô tài ngoài cửa có ngăn lại.

“Cô nương, xông vào nhà chúng ta. Cô muốn chúng ta gọi quan binh đến sao?”

Giọng của Lữ Vân vang lên đều đều, nhưng với nàng thì như gió thoảng qua tai vậy đó.

“Tránh ra! Tốt nhất đừng nên đùa với ta...”

“Hừ, một tiểu nha đầu. Mới tí tuổi đầu đã xinh đẹp như thế này. Nói đi, cô nương muốn gì? Lữ Vân nhất định sẽ vốc lòng giúp đỡ.” Lữ Vân hí hóp đôi mắt nhìn nàng.

“Người là đang muốn chết? Không tránh đường, đừng trách bốn cô nương ra tay độc ác.” đối với hạng nam nhân háo sắc nàng tuyệt không nương tay.

Vừa định động thủ, liền bị người ngăn cản trước. Điều khiến nàng ngỡ ngàng nhất, đó là sức mạnh của một người nàng đang tìm kiếm - Uyên nhi.

“Cô nương...đừng ra tay với loại người thế này. Ta ngăn cản không phải vì giúp y. Mà là sợ bản tay cô nương thôi.” trong giọng nói không giấu được vẻ mỉa mai. Đừng nghĩ những chuyện hăn đã làm có thể che mắt được Uyên nhi nàng.

“Tỷ tỷ...” Lan Châu quên bẵng lúc này còn có ý định giết người. Vừa thấy Uyên nhi thì như thấy được cứu tinh vậy.

“Cô nương là...” trong khoảng ký ức kia, dường như có xuất hiện nữ tử này.

“Tỷ sao vậy. Muội là Lan nhi đây!” Lan Châu cứng người, tỷ ấy lại không nhớ nàng?

“Lan nhi? Chúng ta đã từng gặp nhau rồi a!”

Không thể nào nhầm lẫn được, đây chính xác là Uyên tỷ. Cớ sao lại như chẳng hề quen biết nàng.

“Muội là tiểu muội của Ngạo Thiên ca ca. Tỷ không nhớ huynh ấy?” Lan Châu không nghĩ, nàng dù là vô tình hỏi, nhưng cũng đã chạm vào nỗi đau trong lòng Uyên nhi.

Nhưng nàng làm không hề gì, vội vàng nói “Lan nhi, có thể đưa ta đi gặp ca ca muội được chứ?”

“Tỷ...nói thật à!? Tốt quá, ca ca muội nhất định rất vui khi biết muội tìm được tỷ.” Lan Châu nhanh tay kéo nàng, dự là rồi đi sớm nhưng nàng bất chợt rút tay rồi lui lại phía sau.

“Chờ đã, ta phải từ giả một người.” nàng sống ở nhân gian lâu như vậy, ít nhiều gì cũng bị ảnh hưởng. Muốn đi, trước phải vào nói với Di nương một tiếng.

Lan Châu nghe thế cũng mỉm cười đi theo sau nàng vào hậu đình.

“Di nương, Minh Nguyệt đi rồi. Người hứa với con phải sống cho thật tốt!” Lữ phu nhân nghe thế, nước mắt bỗng chực trào rơi xuống.

“Con vừa mới về, lại muốn bỏ lão bà này đi. Con chê chúng ta đối xử tệ bạc đúng không?”

Bị người hiểu lầm, nàng liền mở lời giải thích “Không phải, Minh Nguyệt tuyệt không dám chê bai người. Là con có chuyện gấp, không thể không đi.”

“Vậy thì...con đi đi, nhớ về thăm di nương.” biết không thể níu kéo nàng lại Lữ phu nhân đành nuốt lệ nói.

Uyên nhi cũng chỉ biết xoay người rời đi. Nàng còn rất nhiều chuyện chưa làm xong lắm.

Lan Châu cười mây cùng với nàng về Ma cung gặp ca ca.

“A, Phương Sinh, ca ca của ta đâu?” vừa đến cửa liền chụp lấy hán hỏi han.

Nhưng Phương Sinh khẽ lắc đầu làm Lan Châu hụt hẫng “Thánh quân, người đi rồi tiểu thư. Người một mình xông vào Nam Thiên môn khiến chúng tiên không kịp trở mình, liền ra tay..”

“Cái gì? Huynh ấy đi liều mạng rồi?” Lan Châu cay mắt hét ầm lên khiến Uyên nhi phía sau tay chân cũng run rẩy, đứng cũng không vững.

Chàng thật sự muốn tìm đến cái chết. Được, lời hứa lúc đó nàng chưa có quên đâu.

Chẳng cần nghĩ ngợi gì lâu, biến mất như làn sương.

Nam Thiên môn từng sừng sững giữa trụ Tru Tiên. Nơi đây ngày xưa là nơi nàng từng sống, thật sự có biết bao nhiêu hồi ức đẹp khiến nàng chẳng thể quên đi...

Tiếng binh khí va chạm thật mạnh, ‘choang...choang’ từng hồi. Nàng lúc này rất hoang mang, mình nên đứng ra giúp Thiên Đình chống lại chàng. Hay đứng về phía chàng, cùng chàng sát cánh.

“Người thật hỗn xược, Thiên Đình là nơi người muốn tấn công là được sao?” giọng Xích Thổ đại tiên cứ vang lên đều đều. Trong lời lẽ chẳng thể nào che giấu nổi sự chán ghét cùng khinh bỉ.

“Bốn tọa muốn các người phải chết. Thì các người đừng hi vọng sẽ sống.” hán bình lặng đứng đó, Nam Cung Ngạo Thiên danh tiếng vang dội cả lục giới. Chẳng những là một mỹ nam tử, mà còn là một trong tứ đại cao thủ lưng lẩy oai phong.

Xích Thổ hừ lạnh “Một tên yêu ma, dám ngang nhiên đứng đây đòi tấn công Thiên giới. Người, chưa đủ tư cách đâu.”

“Đủ hay không đủ tư cách, người không thể nói gì được bốn tọa. Vào thông báo với họ một tiếng, tránh nạn trước đi...” hán xem như không thấy, vội vàng nhìn lướt qua đám thiên binh thiên tướng. Lực lượng yếu như thế, muốn giết hán cũng thật khó.

“Chờ đã, chàng muốn giết người. Mà không mang theo ta, thật là...haizz”

Giọng nói quen thuộc đó, hán không dám tin vào tai của mình nữa. Đôi mắt lạnh lẽo vô hồn bỗng vụt lên một tia ấm áp vô tận.

“Uyên nhi...thật sự là nàng? Nàng chịu đến gặp ta?” đôi mắt nhìn chăm chăm vào nàng mãi vẫn không chớp, cứ như sợ nhắm mắt lại rồi nàng sẽ biến mất vậy.

“Ta chỉ có mỗi chàng. Không tìm chàng vậy thì phải tìm ai. Thử nghĩ xem, nếu ta không đến chàng có diệt cả Tiên giới?” Uyên nhi mỉm cười dịu dàng nhìn hán.

“Ta...không có!” hán thật hết cách rồi mới làm như vậy. Chẳng biết là do đâu, khiến hán có đủ can đảm để một mình chống lại cả Tiên giới.

Nàng bước lại gần nắm chặt lấy tay của hán “Nếu chàng muốn, ta sẽ cùng chàng đi đến một nơi không ai biết, chỉ có hai chúng ta!”

Đôi mắt như biết cười của nàng vui vẻ nhìn hán. Nàng thật sự muốn bình bình an an ở bên cạnh chăm sóc cho hán.

Nàng rất yêu hán, hỏi làm sao nàng có thể xuống tay với hán.

Thôi thì cứ như xưa, đối nghịch cùng Tiên giới chứ quyết không quay lưng với hán.

Diễn biến ở Nam Thiên Môn, Vương mẫu cùng ngọc đế đã thấy hết.
Phía bên này gương đồng, Vương mẫu mỉm cười thật hạnh phúc.
“Chỉ có Uyên nhi mới khuyên được hần. Ta chúc phúc cho chúng nó!”
Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ky-duyen-tien-tu>